

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

2. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

13. LEDNA 2002

Z obsahu:

**»Každý tvor chval
Hospodina«**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
12. 12. 2001
- strana 2 -

Moc manipulace

Petr Hahne
- strana 4 -

**20. století – znamení
naděje pro Církev**

Edmund Dillinger
- strana 6 -

Více času pro sebe

Zkušenosti z jedné rodiny
- strana 8 -

**Muž jménem
Rockefeller**

- strana 8 -

**Poselství Jana Pavla II.
k Světovému dni míru**

1. ledna 2002

(Dokončení)

- strana 9 -

Skutečná tvář otce Pia

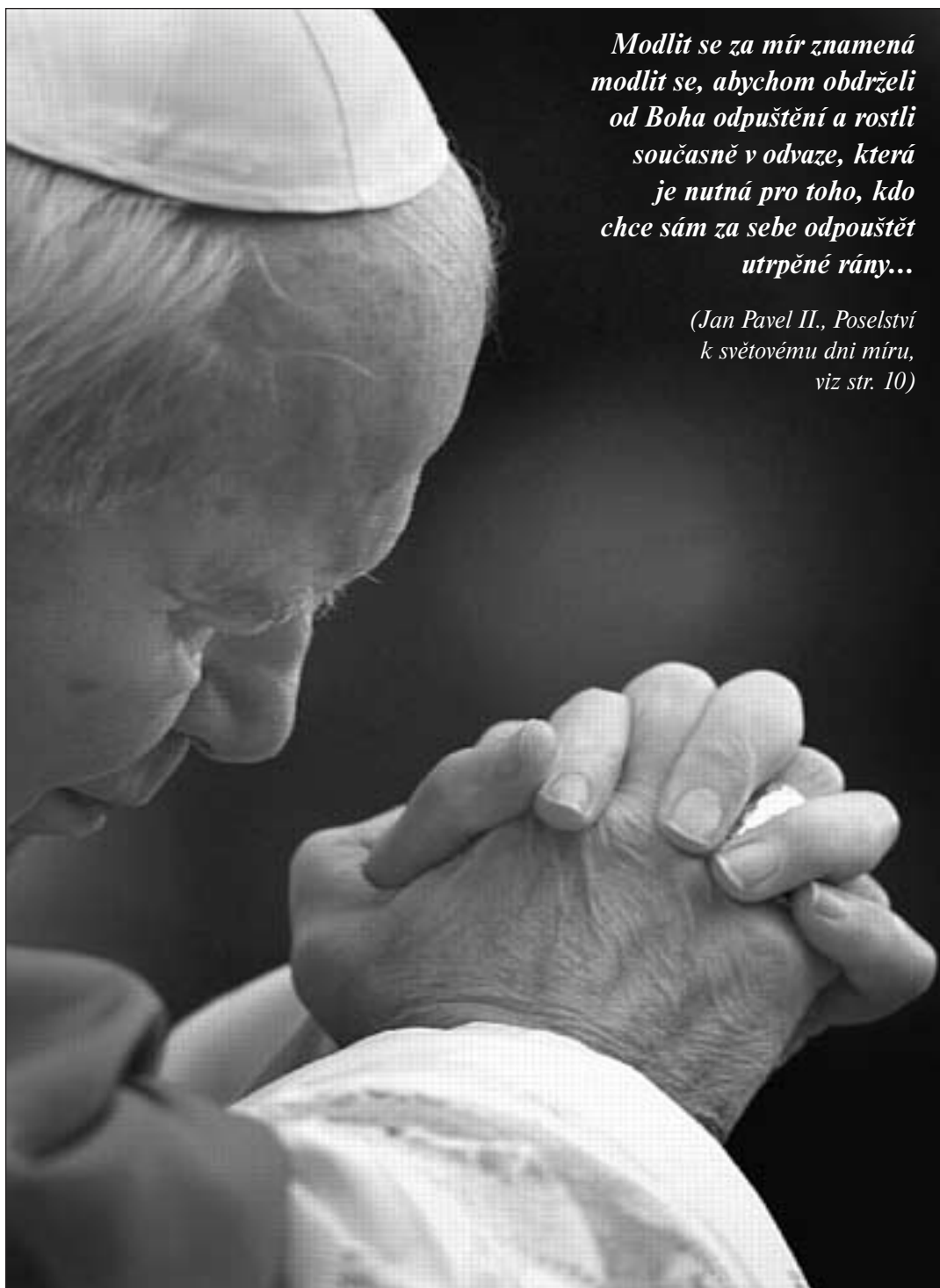
Marie Winowska
(Četba na pokračování)
- strana 11 -

**Dvě modlitby
k adoraci**

- strana 12 -

Život Kristův (60)

Kristus osvobozuje
člověka, lidstvo
pro nový způsob života
- strana 14 -

*Modlit se za mír znamená
modlit se, abychom obdrželi
od Boha odpuštění a rostli
současně v odvaze, která
je nutná pro toho, kdo
chce sám za sebe odpouštět
utrpené rány...*

*(Jan Pavel II., Poselství
k světovému dni míru,
viz str. 10)*

»Každý tvor chval Hospodina«

Kantikum z knihy Daniel 3,52-57, ranní chvály neděle 2. týdne

Kantikum, které jsme právě slyšeli, je vybráno z 1. části dlouhého, krásného hymnu, který je obsažen v řeckém překladu knihy Daniel. Zpívají jej tři židovští mládenci svržení do ohnivé pece, protože odmítli poklonit se soše babilonského krále Nabuchodonozora. Jiná část stejného zpěvu má místo v liturgii chval v neděli 1. a 3. týdne liturgického žaltáře.

Charakter kantika

Kniha Daniel, jak je známo, popisuje vření, naděje a také apokalyptická očekávání vyvolaného národa, který v době Makabejců (druhé století př. Kr.) bojoval, aby mohl žít podle Zákona, který mu dal Bůh. Tři mládenci zachráněni zázračně z plamenů zpívají Bohu děkovný hymnus. Tento hymnus se podobá litanii, která se opakuje a je současně nová: invokace stoupají k Bohu jako obláčky kadidla, které se vznášejí v prostoru ve tvarech podobných, ale nikdy ne stejných. Modlitba se nebojí opakování, tak jako zamilovaný neváhá vyjadřovat milované bez konce všechny své city. Setrvávání u stejných vyjádření je znamením intenzity a mnohonásobného odstínu pocitů, vnitřních hnutí a emocí.

Slyšeli jsme recitovat úvod tohoto kosmického hymnu, obsaženého ve třetí kapitole knihy Daniel ve verších 52-57. Je to úvod, který předchází velkolepý průvod tvorů zapojených do chvály. Panoramatický pohled na celý zpěv v jeho litanijní šíři nám umožňuje odhalit sled prvků, ze kterých se skládá osnova celého hymnu. Ten začíná šesti invokacemi, které se obracejí přímo k Bohu; po nich následuje obecná výzva ke

všem dílům Páně, aby otevřela svá pomyslná ústa k díkůvzdání (srov. v. 57).

To je ta část, o které rozvažujeme dnes a kterou liturgie zařazuje do ranních chval neděle druhého týdne. Zpěv

se postupně rozšíří a vyzývá všechno tvorstvo nebe a země, aby chválilo a oslavovalo svého Pána.

Výzva k dobrořečení

Náš počáteční úryvek se bude opakovat podruhé ve chválách neděle čtvrtého týdne. Vyberme proto dnes pro naši úvahu některé prvky. První z nich je výzva k dobrořečení: *Požehnaný jsi...*, která se nakonec změní na *Chvalte...*

V Bibli existují dvě formy dobrořečení, které jsou si blízké. Na jedné straně je ta, která sestupuje od Boha: Bůh žehná svému lidu (srov. Nm 6,24-27). Je to účinné požehnání, pramen plodnosti, štěstí a prosperity. Na druhé straně je to dobrořečení, které stoupá ze země k nebi. Člověk, obdarovaný božskou velkodušností, dobrořečí Bohu, chválí ho, děkuje mu, vyzvedá ho: *Veleb, má duše, Pána!* (Ž 102,1; 103,1).

Boží požehnání často zprostředkují kněží (srov. Nm 6,22-23; Sir 50,20-21) skrze vkládání rukou; lidské dobrořečení je naopak vyjádřeno liturgickým hymnem, který

stoupá k Pánu ze shromáždění věřících.

Dialog sólisty a lidu

Jiný prvek, který pozorujeme v úryvku předloženém k našemu rozjímání, tvoří antifona. Můžeme si představit, že sólista v chrámě naplněném lidem intonuje dobrořečení: *Požehnaný jsi, Hospodine...* a vypočítává různé Boží divy, při čemž shromáždění věřících opakuje stále stejnou formuli: *Chvalte a oslavujte ho na věky.*

A právě to se dělo s žalmem 135, tzv. »Velkým aleluja«, ve kterém lid opakoval: *Jeho milosrdenství trvá na věky*, zatímco sólista vypočítával jednotlivé skutky spásy, které Bůh vykonal pro svůj lid.

Pán je nablízku

Předmětem chvály v našem žalmu je především *slavné a svaté* Boží jméno, jehož provolávání se ozývá v chrámě, který je *svatý a slavný*. Kněží a lid, zatímco rozjímají s vírou o Bohu, který *sedí na svém královském*

trůně, pozorují nad sebou jeho pohled, který *shlíží na hlubiny*, a toto vědomí dává vytrysknout z jejich srdce chvále: *Požehnaný... požehnaný...*

Bůh, který *trůní na cherubech* a má za příbytek *nebeskou klenbu*, je nicméně blízký svému lidu, který se cítí v bezpečí pod jeho ochranou.

K ovoci zmrtvýchvstání

Použití tohoto kantika ráno v neděli, každotýdenní křesťanské Velikonoce, je výzvou, abychom otevřeli oči před tváří **nového stvoření**, které získalo svůj vznik právě Kristovým zmrtvýchvstáním. Řehoř Nazíánský, otec řecké církve čtvrtého století, vysvětluje, že s Kristovou paschou »je stvořeno nové nebe a nová země...«, je utvořen jiný **člověk, obnovený k podobě svého Stvořitele skrze narození shůry**« (srov. Jan 3,3.7). A pokračuje: »Jako ten, kdo se dívá na smyslový svět, vyvozuje z viditelných věcí krásu věcí neviditelných..., tak ten, kdo se dívá na tento nový svět stvoření v Církvi, vidí v něm toho, který se stal pro všechny vším a vede mysl jako za ruku, aby skrze věci pochopitelné naší rozumné přirozenosti dospěla k tomu, co překračuje lidské chápání.« (Langerberk H., Gregorii Nyseni Opera, VI, 1-22, s. 385).

Zpěvem tohoto kantika je tedy věřící křesťan zván, aby rozjímal o světě prvního stvoření a vytušil z něho profil druhého stvoření, započatého smrtí a zmrtvýchvstáním Pána Ježíše. A toto rozjímání vede každého za ruku, aby vstoupil jako v radostném tanci do jediné Kristovy Církve.

L'Osservatore Romano
13. 12. 2001
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Otcův milovaný Kajícník

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Duch Boží sestoupil na něho

Dnes slyšíš ve čteních, že v dosud skrytém životě tvého Pána dochází k velkému obratu. Po třiceti letech se náhle loučí se svou Matkou a vydává se na dalekou pouť z kvetoucí a úrodné Galileje až do nehostinných koutů Judské pouště. Je to cesta na několik dní, ale žádná námaha není pro něho příliš velká, když se má dostavit tam, kde ho čeká jeho milující Otec. Je to pouť modlitby a odříkání. Nadešel čas, kdy má zahájit zjevným a výmluvným způsobem své veřejné působení. Nesmíš u toho chybět, aby ti bylo jasno, jaký je nejvlastnější smysl života, jaký si nyní zvolil Boží Syn.

Kdyby sestoupil z nebe jen proto, aby za tebe zemřel, mohl tak učinit již na samém počátku svého pozemského života. Ale tehdy ho anděl odvedl do cizí země a vytrhl z rukou Herodových, protože Otec mu uložil, aby se nám zjevil v plnosti jako jeden z nás a stal se nám *podobný ve všem kromě hříchu*⁽¹⁾, abychom pak i my byli podobní jemu.

Pán zamířil tam, kam proudí celé zástupy, aby se vyznaly ze svých hříchů. Avšak nikdo z toho množství, které tu čeká na Janův křest, nevstoupí do Jordánu s tak hlubokým vědomím hříšnosti, jako Ježíš. Boží Syn tak dává veřejně najevo svůj bezvýhradný souhlas, aby s ním, ačkoliv *je bez hříchu, Otec jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my byli skrze něho spravedliví u Boha*⁽²⁾.

Při této příležitosti se poprvé setkáváš s celou Boží Trojicí: v tomto časném odhalení věčného plánu spásy se Bůh angažuje celým svým trojediným bytím. Otec tu svěruje svému Synu velekněžský úřad, Syn, Bůh a člověk, jej poslušně přijímá a Duch sestupuje na Syna člověka, aby ho vedl v tomto díle spásy, v němž bude nejvyšším Obětníkem i nejdokonalejší Obětí. Můžeš být přítom svědkem, jak veliké *zalíbení* nalézá Otec v Kajícníkovi, který je počátkem nového stvoření.

Nedomnívej se, že *Beránek Boží, který bere na sebe hříchy světa*⁽³⁾, přinese svou oběť až po třech letech na Kalvárii. Již od svého počátku přináší svůj život *s bolestným voláním jako oběť*⁽⁴⁾, aby nejen nyní, ale v každíčkou chvíli v něm *Otec nacházel zalíbení* jakožto v *novém člověku*⁽⁵⁾. Chce tak Otcí vrátit ono *zalíbení*, pro které pracoval již na počátku stvoření, když člověk vyšel z jeho ruky a *nastal večer a jitro, den šestý, a Bůh viděl, že je to velmi dobré*⁽⁶⁾. Ježíš ti zjevuje, že dělat pokání znamená myslet na víc než na pouhou sebenápravu: znamená to myslet na Otce a usilovat ze všech sil o to, aby se obnovila Otcova radost. V ní se pak obnoví i radost jeho dětí.

Máš tak v Ježíši dokonalý vzor kajícníka. Nevinný vyšel z lůna svého Otce a *není v něm hříchu*, a přece přijímá bez námitek, že *je započten mezi hříšníky*⁽⁷⁾. Nastupuje cestu celoživotního pokání, aby jako služebník všech důsledně a vytrvale napravoval všechno, co způsobil hřích. Bude žít uprostřed světa, ale ne podle vzoru světa, nýbrž podle vůle Otce v dokonalé vnitřní odloučenosti od tohoto světa životem prostoty a chudoby⁽⁸⁾, čistoty a nevinnosti⁽⁹⁾, pokory a poslušnosti⁽¹⁰⁾. Duch ho povede, aby v ničem nehledal sebe ani svůj prospěch, nýbrž *zachraňoval to, co zahynulo*⁽¹¹⁾. *Nezeslábne, nezmalátní*, když bude od rána do večera oslavovat Otce ve službě druhým, *prokazovat dobrodiní a uzdravovat všechny, které opanoval ďábel*. V tichu noci pak bude v samotě a modlitbách rozmlouvat se svým nebeským Otcem⁽¹²⁾. To, co k Janovu úžasu osvědčuje svým křtem nyní na počátku, bude osvědčovat až do konce své pozemské pouti, kdy v pokračování a dovršení svého křtu⁽¹³⁾ bez námitek a bez zdráhání se stejnou tichostí a kajícností přijme jako zasloužené to nekrutější a nejpotupnější odsouzení.

Měj stále před očima tuto Ježíšovu pozemskou velekněžskou podobu. Uvědomuješ si, jaká tě dělí vzdálenost od jeho způsobu života? Ty, který ses *v hříchu narodil*⁽¹⁴⁾, hříchy naplňuješ své dni a ani nejsi schopen domyslet, kam až tvoje hříšnost sahá a co všechno způsobila a dále působí, před vlastní hříšností tak rád zavíráš oči, abys mohl najít sám v sobě zalíbení, že *nejsi jako ti ostatní*⁽¹⁵⁾. Nepokládáš snad za samozřejmost při každé výtce, jakkoliv oprávněně, ihned se sám před sebou i před druhými ohradit či hledat výmluvy? Neočekááš, že máš právo, aby ti druzí sloužili? Můžeš tak říct Pánu, že *ho následuješ, kamkoliv jde*⁽¹⁶⁾.

Příznej si dnes po pravdě, že tvůj způsob následování Krista je zatím často spíše blouděním podle svého. Vrať se do Jordánu a pros svého Pána, aby smyl z tvých očí zaslepenost a z tvé duše zkoratělou pýchu, aby pak do ní mohl vložit svého Ducha. Jen ON tě může vést, abys byl jako Ježíš skutečným, Otcí milým kajícníkem. To ti nepřinese sebeuspokojení, ale odvahu přijímat s radostí jinak nepoznanou, kdykoliv s tebou zde na této zemi Otec i druzí lidé budou jednat jako s posledním z posledních. Zaujmi toto své místo sám a s ochotou tím, že se staneš jako Ježíš služebníkem všech, aby se *naplnila veškerá spravedlnost! Vzdej tak Hospodinu slávu hodnou jeho jména*⁽¹⁷⁾.

Bratr Amadeus

(1) srov. Žid 4,15; (2) 2 Kor 5,21; (3) Jan 1,29;

(4) srov. Ef 3,15; (5) Žid 5,7; (6) Gn 1,31;

(7) Mk 15,28; (8) Mt 8,20; (9) 1 Petr 1,19; Žid 7,26;

(10) Jan 5,30; (11) Lk 19,10; (12) srov. Lk 5,16;

(13) Lk 12,50; (14) srov. Ž 51,7;

(15) Lk 18,11; (16) Mt 8,19; (17) resp. žalm 29.

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 42,1-4.6-7

Toto praví Hospodin: „Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhasi, věrně bude ohlašovat právo. Nezeslábne, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje. Já, Hospodin, jsem tě povolal s láskou, vzal jsem tě za ruku, chránil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznic ty, kteří bydlí ve tmách.“

2. čtení - Sk 10,34-38

Petr se ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné. Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy vite, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“

Evangelium -

Lk 3,15-16.21-22

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim však na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek u opánek. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“ Když se však lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe, Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“

Moc manipulace

Autor tohoto článku byl 10 let redaktorem a spolupracovníkem »Heute journal«. V současné době je zodpovědný za program »Berlin direkt« vždy v sobotu 19.30 na vlnách stanice ZDF. Již před několika lety popsal v dnes již klasické knize »Moc manipulace« nebezpečí sdělovacích prostředků v dnešní době. Manipulace pracuje metodami, které formují »masového člověka«. Jako přesvědčený křesťan staví Petr Hahne proti sobě tuto manipulaci a evangelium. Uvádíme v tomto článku některé myšlenky z jeho knihy.

Společnost bez svědomí

Již v 1895 vložil Le Bon ve své knize »Psychologie davu«, že masový člověk odevzdává své myšlení a jednání, svou odpovědnost a své rozhodování davu. Tak se stává zcela manipulovatelným.

Již nerozhodují já, o mně se rozhoduje. Názory a vzory chování jsou mi předávány. Protože již nic nedělám sám, necítím se ani za nic odpovědný. Otázka viny se pověsí na hřebík davu. Vinen nejsem já, vinni jsou, pokud vůbec, všichni. To je typické jednání těch, kteří byli aktivně vtaženi do vražedné mašinérie nacismu (a obdobně komunismu, pozn. překl.).

Dav nezná svědomí. To se otupí a odumírá. Svědomí je znamením osobnosti a indivi-

V současné společnosti mají hromadné sdělovací prostředky zvlášť důležitou úlohu v informovanosti, kulturním rozvoji a ve výchově. Tato úloha vzrůstá důsledkem technického pokroku, rozsahu a rozmanitosti vysílaných zpráv, vlivu na veřejné mínění.

Informace hromadných sdělovacích prostředků slouží obecnému blahu. Společnost má právo na informaci zakládající se na pravdě, na svobodě, spravedlnosti a solidaritě. Správné uplatňování tohoto práva však vyžaduje, aby sdělování mělo vždy pravdivý obsah a aby při zachování spravedlnosti a lásky bylo úplné. Kromě toho jeho forma musí být mravně nezávadná, to znamená, že při šíření zpráv musí dbát mravních norem a i důstojnosti člověka.

(KKK 2493-2494)

duality. Proto ideologie jsou bez svědomí. Koho chcete dnes obvinít z masového vraždění nenarozených dětí, když se Darwinova výběrová teorie stala masovým krédem? Kdo se ještě ptá po právu a bezpráví, když to dělají všichni? Nakonec to není příkaz »shora«, nýbrž »demokratické« rozhodnutí.

Tato forma likvidace svědomí se může jevit jako sameťový polštář, ale po pravdě je to pohrdání skutečností. Byl to proces převálcování vědomí, který legalizoval potrat, jako by šlo o vlastnictví nemovitosti. Co to vlastně bylo uzákoněno: veřejné mínění, nebo zveřejněné mínění?

Svoboda tisku je hrozivý pokrok, jestliže hrstka rozhoduje o názorech všech. Několik málo lidí podává zprávy, komentuje, ukazuje a vybírá, co mají miliony vidět, slyšet a přijímat do sebe. Lidé se svými chybami a slabostmi, určitými zájmy a názory.

Zmanipulovaný svět zdání

Filmy sugerují dojem, jako bychom byli u toho. Svět se ocitá v obývacím pokoji. Ve skutečnosti je to vždy svět z druhé ruky, který pozorujeme filtrem brýlí a sluchu nějakého novináře. Jestliže to někdo nedokáže rozlišovat, je jeho myšlení již vyvlastněno.

Reklama pracuje mluvou hesel, typickou pro manipulaci. Sugeruje, že všechny konflikty, úzkosti a touhy mohou být vyřešeny materiálně. Všechna přání jsou splnitelná. Konzumenta je třeba nejdříve učinit nespokojeným

s tím, co má, vybičovat v něm nové potřeby, a východiskem pro uspokojení přání se stane nově nabízený produkt. Reklama podle psychologů je zaměřena na »spotřebitelský typ«: slabou a labilní osobnost.

Že televize má charakter vzorníku chování, je nesporné. Je to jen špička ledovce, když šestiletý na hřišti dobrodružství »popraví« svého kamaráda stejným způsobem, jaký viděl v televizním filmu předchozí večer. Americký školák, který opouští základní školu, má za sebou 11 000 hodin školního vyučování, 22 000 hodin televizní podívané s 350 000 reklamními šoty a 20 000 vraždami.

Je stále více lidí, kteří žijí jen ze snů vytvořených ze zmanipulovaného světa zdání. To vede k otupění vůči skutečnosti, k pasivitě, chudobě kontaktů, nedostatku tvořivosti a k rozkladu osobnosti i rodiny.

Chvála médií

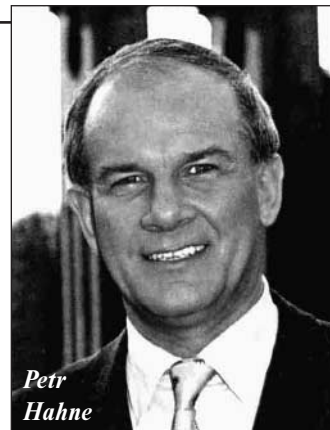
Pokud jde o média, není ovšem možné vylít s vaničkou i dítě. Užitek ze sdělovacích prostředků je větší než jeho škody, pokud se konzumují kriticky a nedáme se jimi ovládat.

Démonizovat média jako taková by bylo proto nesmyslné. Sama o sobě jsou hodnotově neutrální jako papír nebo tiskařská čern. Rozhodující je, kdo, co a s jakým úmyslem se skrze ně předává.

Tak je třeba v rodinách rozhodnout, které časopisy se budou odebírat, které televizní pořady sledovat. Po společném mlčení před televizní obrazovkou by měl následovat rozhovor o tom, co jsme viděli a slyšeli. Je však třeba vědět, že svět je vždy více než subjektivní výsek z objektivu kamery.

Metody manipulování

Moderní manipulace rozumí svému řemeslu. A čím méně je poznaná, tím dokonalejší je její obklíčovací strategie. Manipulátor se vědomě vyhýbá detailní

Petr Hahne

informaci a věcné argumentaci. Žije z emocí a zamlžování skutečností.

Manipulace podporuje svůj postup lži. Jedná se především o slovní podvod. Nemluví se utracení dítěte, ale o »přerušení těhotenství«. Nenabízí se eutanázie, ale »pomoc při umírání«. Tak málokomu napadne, že se zde jedná o něco nelidského. Ten, kdo takové věci podporuje, dostane nálepku »pokrokový«, a kritik se cítí tlačěn do kouta jako věčně zaostalý šosák. A kdo by chtěl stát v koutě?

Zemocionalizovaný masový člověk, jakého manipulace potřebuje, aby dosáhla svého cíle, už není osobnost. Na její místo nastupuje typ. Z člověka, Božího originálu, zbude už jen ubohý obtisk podle ideologie, která zmanipulované vodí jako krysař. Kolektivismus – právě onen v oblasti mínění – demonstuje individualitu a produkuje masového člověka.

Mocenské centrum hříchu

Případá mi to, jako by po nás lidech sahala obrovská ruka. Jako by nás stále držela a rdousila. Neprožíváme to den co den, že nás něco svírá pevně ve své manipulační moci, jakési mocnosti, které nás přepadají, aby naši bytost uchvátily do svého vlastnictví? Z tohoto poznání napsal Dostojevský svůj nejlepší román a dal mu jméno »Démon« (Běsi). Tak dává neutrálnímu pojmu »moc« konkrétní jméno. Jméno, které mu dává také Písmo, protože mocenským centrem manipulace je hřích. Tak jej pojmenoval Bůh ve svém zjevení slově.

Člověk se emancipoval od Boha. Ale odloučit se od Boha znamená odloučit se od Stvořitele, a tím konec konců od života. V prvé řadě od Božího životodárného, udržujícího a pořadajícího slova. Tím také od svobody, protože Bůh chce svobodu a je svoboda.

To je základní souhlas těch současníků, kteří berou věc vážně: Příčina všeho zla na světě spočívá v odpadu člověka od Boha: odtud se pak rozvíjí manipulace jako prostředek démonického ovlivňování. Protože jeho cílem není stavět, nýbrž bořit. Božský řád je přitom stejně demontován jako stvoření a člověk.

Je to tragický omyl, domnívat se, že uvolnění od vazby na Boha znamená svobodu. Ve skutečnosti je to výměna svobody za bezpodmínečnou vazbu na sebe samého.

Cítíme, že to tak prostě dále není možné. Že naše životní dráha by mohla skončit ve slepé uličce. Nastal čas učinit rozhodnutí: pokračovat tak dále, nebo se obrátit. Obrátit se znamená uznat a přiznat chybu a slabost. Ale lidé to odmítají jako kapitulaci. A tak hledají únik, jak by přešli mučivé životní otázky.

A právě z toho žije manipulační průmysl. Víkendy a dovolené se stávají skutečným bitevním polem konkurujících manipulátorů. Vyhledává se a současně proklíná stres a hektický shon. A to všechno proto,

aby v něm nenastala ani malá přestávka. Je třeba zahltnout všechny čas, aby nebyl příčinou trápení. Zůstat sám, to by mohlo vést k přemýšlení a k demaskování falešného štěstí: pak vyvstávají otázky, před kterými člověk stále utíká. Je to d'abluv kruh, ze kterého se při přesném pozorování vyklubou démonická manipulující moc.

»Člověk je nemocný, když není schopen být sám.« (Pascal) Klid samoty se zaměřuje za domnělé bezpečí v davu. Člověk si nechce připustit existenci hříchu. Přemýšlení by mohlo vést k sebeuvědomění a k obrácení.

Svoboda evangelia

Svobodu nemohu vytvořit nebo vyprodukovat sám. Zde má každé sebeuskutečnění své hranice. Je zbytečné chtít dosáhnout svobody vlastním pachtěním a vlastní obětí.

Svoboda podle evangelia znamená: Za naši svobodu zaplatil Bůh. Dal za ni nikoliv něco, ale všechno: život svého jediného Syna Ježíše Krista. Ježíšův kříž je cena za naši svobodu. *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (Jan 3,16).

Bůh se nechá bít, tlouct, přibít na dřevo. Nic se nešetří, protože svoboda stojí obětí. Bůh nevyhlašuje žádná velká slova. Bůh koná velké činy. Kde druzí o míru a svobodě jenom mluví, tam u Boha stojí již čin

a skutečnost. A ta se odehrála na návrší Golgota za branami Jeruzaléma. Zde Syn vykřácel za nevýslovných muk, abych mohl žít a stal se svobodným.

Bůh to dělá, i když ví, že v průběhu dějin až do našich dnů tu budou lidé, kteří se tomu vysmějí, kteří raději skončí na dně vlastní bídy, než aby přijali bídu Golgoty pro svou záchranu. U Boha má moje svoboda takovou cenu, jakou za ni vynaložil. A dal všechno. Zatímco mne všeho ušetřil, sebe nešetřil ničeho. To je svoboda evangelia.

Jako křesťan vysvobozený z manipulačně sputávající moci hříchu vím: sloužím Bohu kvůli Bohu a jen jemu dlužím odpověď. To osvobozuje! Protože odpovědnost sobě samému vede k samospravedlnosti a připoutání člověka k mrtvolné poslušnosti. Jsem však svobodný od nadvlády člověka. Ohlízet se na lidský vkus, potlesk nebo kritiku jako na poslední motivaci je neetické a nezodpovědné, a to nejen v politice. Jásot davu již nejednu cestu svedl do propasti. Demokratický princip většiny má na svědomí již nejednu nepravdu.

Víra je stejnou měrou ANO i NE ke světu. Ne, pokud tento svět již nezbožšťuji, poznávám moc jeho manipulace, která maří a ničí život, a nenechávám se od ní strhnout. Ne, když požadavkům tohoto světa vyslovuji jasné odmítnutí.

Díky svobodě evangelia mohou také říct tomuto světu své ano a převzít za něj svou odpovědnost. Jestliže svůj život nenecháváme takový, jaký je, nechceme ani svět nechat takový, jaký je. Z víry a darované svobody přetváříme člověka i svět tím, že ho voláme k obrácení. To je náš nejpodstatnější úkol.

Z knihy: Peter Hahne, Die Macht der Manipulation: über Menschen, Medien und Meinungsmacher. Stuttgart Z FeuL 84 přeložil -lš-

PŘED SETKÁNÍM V ASSISI

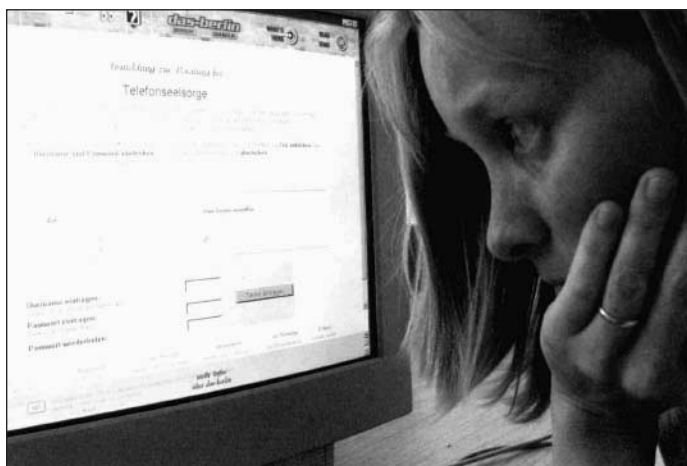
Pozvání vedoucích představitelů světových náboženství na 24. ledna 2002 do Assisi se setkalo ve světě s velkým ohlaselem. Záležitost světového míru přesahuje jednotlivá náboženství a jejich zástupci mohou významně zdůraznit její závažnost.

Mezináboženská iniciativa je však současně choulostivou záležitostí. Společné touhy světových náboženství po míru nesmí vyvolat podezření z náboženského synkretismu. Při prvním setkání v roce 1987 se ozvaly protesty nejen ze strany tradicionalistů vedených arcibiskupem Lefebvrem, po kterých záhy došlo ke konečné roztržce s Římem. To, co se tehdy dělo v Assisi, vyvolalo rozpaky i ve Vatikánu.

Proto se tentokrát program připravuje tak, aby se předešlo jakýmkoliv nedorozuměním. Delegace jednotlivých náboženství se budou modlit odděleně na různých místech města. Při společném programu budou převládat sekulární záležitosti jako projevy, komuniké a výzvy.

Jak uvedl italský list La Stampa, chystá se v nejbližší době podpis společné dohody Svatého stolce a Bratrstva Pia X., která by měla vést k překlenutí rozepře, jež se prohloubila právě v roce 1987. Podrobnosti dohody nejsou zatím známy, ta je však myslitelná pouze při vzájemných ústupcích obou stran. Někteří pozorovatelé však nevyklučují, že dohoda vyvolá v samotném Bratrstvu rozkol.

*Podle agentury Kath-net
29. 12. 2001*

20. století – znamení naděje pro Církev

Konec 20. století byl poznamenán nádhernou oslavou milostivého léta. Přes 20 milionů poutníků přišlo do Říma, prošli Svatou branou baziliky sv. Petra, kde je v osobě papeže viditelná nepřerušovaná apoštolská tradice. Jestliže všichni poutníci pochopili smysl průchodu Svatou branou, která podle papežových slov představuje Krista, pak se mnoho lidí na konci 20. století postavilo pod znamení Ježíše Krista.

Nicméně slyšíme zvláště v některých západních zemích ustavičné nářky na úbytek návštěvníků v kostelích, na nezáměr o Církev a její poselství. Především u mládeže se zdá, že se staví k Církvi zády, protože ji na nedělních bohoslužbách vidáme málo.

Zatímco po druhé světové válce jsme byli svědky mnoha bohoslužeb »s asistencí« a desítkami ministrantů, stojím dnes u oltáře často sám, bez kostelníka, bez varhaníka, zpěváka i lektora.

Mluvil jsem o tom s jedním kroužkem mládeže a oni mi řekli, jak nudné jim bohoslužby připadají. Necítí se ničím podníceni, aby se jich účastnili.

Náhodou jsem uslyšel v Římě o bohoslužbách jedné charismatické skupiny a navštívil jsem je s několika mladými lidmi z onoho kroužku.

Při této mši svaté hrála rytmická skupina s kytarami a elektrofonickými varhanami a skupina předzpěváků zpívala rytmické náboženské písně, kostel byl plně obsazen, lidé se v rytmu pohupovali a moji skeptičtí průvodci se tím nechali strhnout a nakonec prohlásili: »To byla bohoslužba pro nás!« Jako teolog jsem si zachoval odstup a položil jsem si otázku, co má tento hluk a toto nesporně velké nadšení společného s nekrvavým zpřítomněním Kristovy oběti na kříži.

My kněží a teologové musíme být otevření, naslouchat a také „spoluprožívat“, abychom věděli, co mladí lidé dnes hledají, aby pastorace, která přes společenskou proměny zůstává stále hlásáním Ježíšova poselství a rozdělováním svátostí, byla v naší době účinná i pro

dorůstající generaci. Naše pastorace se musí přizpůsobit společenským proměnám tak, aby neztratila nic na své podstatě a církevní tradici.

Jindy jsem šel s několika kněžími na Světové setkání mládeže. Ve 23.00 proudila mládež kolem, všude bylo plno k prasknutí. Moji spolubratři hovořili přátelsky s mladými lidmi. Ti byli velmi přístupní a nic neod-

P. Margarito Flores, zabit pro víru v Mexiku r. 1927

* * *

Františkáni, kteří byli pro víru zabiti ve španělské občanské válce

mítali. Ale odpověděli: »Vy jste z jiného světa a my žijeme na této zemi jenom jednou.« Jak je možné těmto lidem přiblížit, že Kristus přinesl na tento svět životní koncept, který je předpokladem pro onen svět? Jak jim dát pochopit, že vlastní smysl našeho života je jiný, než jak to dnes propaguje tento

svět? Není negativní protestní chování a touha ničit a demonstrovat nevědomou reakcí mladých na banální a smyslu zbařený životní způsob?

Velmi výmluvný je pro mě text Odo Casela: »Křesťanství není světový názor s náboženským pozadím, ani náboženský nebo teologický systém učení nebo mravní zákon, nýbrž je to tajemství v pavlovském smyslu, to znamená zjevení Boha lidstvu skrze božsko-lidské činy plné života a síly.«

Jak můžeme tyto obsahově bohaté (ale žargonu dnešní mladé generace nepřístupné) pravdy vyjádřit srozumitelně pro mladé?

Když jsem načrtl tuto situaci naší Církve, nechci ani v nejmenším nasadit pesimistický tón, nýbrž právě naopak: Pevně důvěřujeme tomu, že Kristus vede svou Církev a dovede ji k jejímu cíli.

Dal jsem této úvaze název: »20. století – znamení naděje pro Církev« a chci tím vyjádřit, že v uplynulém století jsme dostali tolik znamení příslibů a naděje pro budoucnost, že nás naše církevní úkoly nesmí naplnit nářky ani rezignací.

Jaká jsou to znamení?

1. Máme 23 let papeže, který psal a dále píše světové dějiny. Uvedl naši Církev správným směrem do nového tisíciletí. Má zatím ne všemi uznané charisma smíření a spojení. Mohli jsme to zažít nedávno při návštěvě v Řecku a na Ukrajině. Nejdříve bylo slyšet vybičované emoce a protesty proti návštěvě. Televize ukazovala před návštěvou transparenty s nápisy: »Pope, go home!« Ale když papež přijel, změnil tento vetřelý, prostý a jednoduchý

muž zcela náladu shromážděného lidu.

Lidé cítili, že zde mluví muž Boží, jehož slovo nečerpá svou sílu z impozantního, silného lidského těla, nýbrž ze síly Boží, která mu byla seslána, aby lidstvu vytrvale a beze škrtek hlásal Kristovo poselství. *Ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou »něco«* (1 Kor 1,27). Budme vděční za tohoto papeže, kterého jsme mohli zakusit během svého života.

2. Prožíváme po Druhém vatikánském koncilu veliké zakládání nových řeholních společenství. Vytvořilo se i mnoho mladých společenství, a to i v Německu. Já sám jsem poznal při Světovém setkání mládeže v Římě některá tato společenství. Zmíním se jen o jednom, se kterým jsem mohl uskutečnit pouť do Santiago de Compostella. Je to »Mládež 2000«. Vzniklo po Světovém dnu mládeže 1989 v Santiago de Compostella, stalo se známým zvláště po SDM v Denveru 1993 a má svá diecézní společenství v USA, Anglii i v Německu. Mohl jsem se zúčastnit následně diecézních setkání, kterým říkají »čerpací stanice«. Svědectví účastníků, kteří taková setkání zažili poprvé, poskytují obraz o průbojně síle a – řekl bych – proměňující a přetvářející milosti, která provází taková setkání. Je potěšitelné, že společenství Mládež 2000 se těší u nejvyšších církevních představitelů v Římě velkému uznání.

Modlitební setkání na konci týdne se nazývají »Festival modliteb« a skládají se z modliteb, eucharistické slavnosti, adorace, kázání a katecheze. Co jinde mládež vůbec nezajímá, zde se přijímá s velkou radostí.

I na tomto poli se my kněží musíme mnohému naučit, někdy i od samotných mladých lidí.

3. Nedostatečné místo ve veřejném vědomí Církve má skutečnost, že 20. století bylo

obdobím velkého pronásledování Církve. Uvědomme si, že počet mučedníků v tomto jednom 20. století představuje dvojnásobek celkového počtu všech mučedníků v předchozích stolecích, kteří položili život za víru. Podle statistiky Davida Barreta představuje počet mučedníků ve 20. století cca 26 685 000 lidí. Papežská komise »Noví mučedníci«, která byla ustavena k Jubilejnímu roku 2000 Janem Pavlem II., shromáždila zatím jména 12 692 mučedníků. Rozdělují se podle kontinentů: Afrika 746, Asie 1 706, Amerika 333, Evropa 8 670, Oceánie 126, SSSR 1 111 lidí.

Když si uvědomíme větu církevního otce Tertuliána: »Krev mučedníků je semeno nových křesťanů«, nemusíme se obávat o budoucnost naší Církve. Můžeme být přesvědčeni, že Církev brzy rozkvetne a zažijeme obrovský přírůstek a i v ospalých zemích v Evropě budeme svědky nového oživení.

Století začalo boxerským povstáním v Číně. Během léta 1900 bylo v Číně povražděno 30 000 křesťanů a zbořeno nespočet misijních stanic. V Šanghaji byl ve své katedrále zmasakrován biskup Guillot spolu s kněžími, řeholnicemi a věřícími, kteří se účastnili mše svaté. Katedrála pak byla zapálena. Jen malá skupina 120 z těchto mučedníků byla prohlášena za blahoslavené v říjnu 2000. Po první světové válce došlo ke genocidě arménských křesťanů ve východním Turecku, kde našlo smrt přes milion mučedníků. Následovala pronásledování a mučedníci v Mexiku a ve Španělsku. Vzpomínáme si na strašný masakr trapistů v Alžírsku před několika roky, na množství mučedníků v Jižním Súdánu, pak na svědky víry Třetí říše (mezi ně patří P. Maximilian Kolbe a sestra Edita Steinová), na mučedníky z dob komunismu až k vraždě arcibiskupa Romera v Salvadoru, kterého zastřelili teroristé během kázání.

Je třeba se též zmínit o svaté Marii Gorettiové, kterou papež Pius XII. vyzvedl na oltář v 50. letech jako vzor především pro ženskou mládež. Také je třeba představit nedávné zavraždění P. Nazarena, člena Mariánského kněžského hnutí, kterého mnozí kněží v Evropě znají ze setkání tohoto hnutí v San Marino a v Collevalenza.

Řecké slovo „martyrion“ znamená „svědectví“. Křesťanská tradice je používá výhradně pro označení těch, kteří své svědectví víry v Krista zpečetili svou krví.

Služebník není více než jeho pán. Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás (Jan 15,20).

Svědectví víry jsou pro Církev podstatná, protože ona musí následovat svého Zakladatele. Jelikož je Církev Kristovo tělo, má současně povolání k mučednictví. Dnešní svět taková svědectví potřebuje. Papež Jan Pavel II. při pobožnosti v Koloseu potvrdil, že síla svědectví krve nám připomíná, že i dnes jsou lidé schopni dát Bohu odpověď skrze oběť svého života. Mučedníci se stali ve všech obdobích autentickými příklady, jsou i dnes pro nás darem, posilou naší víry a upevněním naší příslušnosti ke Kristu v době, která je od Krista vzdálena.

Chtěl bych na závěr ještě připojit kladný zážitek, který by měl být dále rozšiřován: Před Vánocemi 2000 přišla do Říma jako poutnice jedna třicetiletá žena. Byla nejdříve poněkud zdrženlivá a chtěla jen několik informací. Ale pak z ní najednou přímo vytrysklo: »Patřila jsem ještě před rokem k svobodné evangelické církvi. Ale tento papež svým neoblomným postojem za záchranu dětí v mateřském lůně, kterou osvědčil proti praxi německé církve a jejich poraden, které vydávaly potvrzení, přivedl mne a celou moji rodinu do katolické církve, a nejsme v našem městě sami.« Náš dík patří tomuto

Poselství Královny míru

Milé děti!

Dnes vás vyzývám a povzbuzuji k modlitbě za mír. Vyzývám vás zvláště dnes, když vám v náručí přináším novorozeného Ježíše, abyste se s ním spojili v modlitbě a stali se tak znamením pro tento neklidný svět.

Moje milé děti, povzbuzujte se vzájemně k modlitbě a lásce. Kež je vaše víra povzbuzením pro druhé, aby více věřili a milovali. Všem vám žehnám a vyzývám vás, abyste byli co nejbliže mému Srdci a Srdci Ježíška. Děkuji vám, že jste uposlechli mé výzvy.

Medžugorje, 25. 12. 2001

Dokud neodpustíme, zůstáváme ozbrojeni...

Více než kdy jindy se máme modlit za mír. Máme věřit, že každé zrnko růžence pomodlené „celým srdcem“ mění něco v srdci jiného člověka – a bezpochyby i v srdci některého odpovědného státníka. Zvu vás k četbě listu Jana Pavla II. o míru, napsaného vzhledem k mezináboženskému setkání v Assisi. Učí nás, že není míru bez spravedlnosti, ani spravedlnosti bez odpuštění.

Modlitba nás má také vést k obrácení našich srdcí, aby se stala podobnými srdci Dítěte Ježíše. On je Bůh, který se učinil úplně maličkým a úplně zranitelným. Ten, který má obnovit svět, Kníže pokoje, přišel totálně odzbrojen. Dokud neodpustíme, zůstáváme ozbrojeni, chceme si ponechat naše zbraně. Odpuštění nás činí zranitelnými a slabými – tou slabostí, která je skutečnou silou, která převrací mocností nenávisti a zhouby.

Přijměme do svých rukou Dítě, které nám P. Maria nabízí, vezměme je do svého srdce, aby v nás milovalo všechny ty, které my považujeme za své nepřátele.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 12. 2001

papeži, který je ve zmatcích a temnotách našich dnů jako skála uprostřed příbojů a je pro všechny znamením a majákem.

U příležitosti 60. výročí založení »Kristových legionářů« jsem byl pozván do jejich kněžského semináře a jejich univerzity »Regina Apostolorum« v Římě (Stazione Aurelia). Asi 300 seminaristů, které jsem tam potkal, skýtá nádherný a působivý obraz, jak má kněz vzorně vystupovat a působit. Tito seminaristé vyzařují zbožnost a radost, s jakou proměňují v život spiritualitu, kterou jim předávají jejich představení.

Nedovolme, aby i přes různá protivenství klesala naše odva-

ha. Duch svatý působí v tichosti a máme dnes kolem sebe četné příklady jeho přítomnosti. Kristus nám slíbil, že bude s námi. Důvěřujme méně své inteligenci, organizačnímu talentu a své rétorice a více modlitbě a Boží pomoci. Kristus vedl naši Církev dva tisíce let, povede ji i v třetím tisíciletí.

Překlad -lš-

Prameny:

Andrea Riccardi: Il secolo del Martirio, Roma 2000.

Didier Rance: Un secolo di testioni, i martiri del secolo XX.

Helmut Moll: Zeugen für Christus. Das deutsche Martyrologium des 20. Jahrhunderts. Schöningh, Paderborn 1999.

Více času pro sebe

Zkušenosti z jedné rodiny

»Znám život, četl jsem o něm v knihách.« Toto rčení mělo v době svého vzniku vyjádřit ironicky, že člověk nemůže žít svůj život, když je jen schovaný za knihami. V souvislosti s tímto rčením, vyjadřujícím vzdálenost od skutečnosti, nás však rychle a spontánně napadnou dvě jeho vystupňování: »Znám život, viděl jsem ho v televizi!«, nebo dokonce: »Znám život, hrál jsem ho v počítači!«

Že naše děti musejí umět zacházet s různými technickými prostředky dříve než kdysi my, ví každý, přinejmenším ten, kdo má děti. Řadu let již probíhá diskuse, zda by se ve škole neměl zavést předmět výchova pomocí médií, aby děti a mládež byly připraveny na zacházení s rychle žijícími médii, nehledě na to, že všední den mnoha dětí ovládají již média.

Četní sociologové uvádějí do vnitřní souvislosti množství mediálního konzumu a rostoucí vzdálenost od života. Jaký div, když 12-13letí viděli již ve svém životě na obrazovce 2 000 vražd a 3 000 manželských rozvatů, že to nezůstává bez následků.

Aniž bychom byli zastánci nějaké »čisté nauky«, nemáme u nás doma žádnou televizi. K tomu došlo ani ne tak z vědomého rozhodnutí a zaujetí proti televizi, jako spíše z rozhodnutí pro něco, totiž mít více času pro děti, pro knihy, které jim čteme, pro hry s nimi a pro naši osobní četbu, když jsou děti na lůžku.

Touha po televizi se zatím (ještě) neprobudila, protože čas je na druhé straně využit mnohem lépe a krásnějším způsobem.

Někdy do roka, když jsme u prarodičů, dívají se děti s chutí na obrazovku, ale jen proto, aby mohly konstatovat, že jim v jejich každodenním životě nic nechybí.

Pokud jde o vztah našich dětí k médiím, musíme se vždy nejdříve sami chytit za nos. Jak často, při jaké příležitosti a jaká média používáme? Co tím signalizujeme svým dětem? Jaké prostředky používáme, abychom se vyhnuli rozladění a hněvu, nebo abychom se rozptýlili?

Od určité doby jsme si opatřili určité počítačové hry, se kterými si děti mohou v sobotu hrát omezený čas. Tím se učí zacházet s tímto médiem, které cílevědomě používají: buď to aby si spolu zahrály, aby vyřešily nějakou hádanku, nebo objevily nové věci atd.

Když jsou děti větší, je třeba vyjít vstříc jejich potřebám, snad je pak televizor nevyhnutelný. Malé děti až do školního věku však televize spíše přetěžuje a také je nesprávně využívána. Často zde televize zastává funkci drogy, která má rozloženou dítě uvést do klidu (nikoliv uklidnit!), smutné děti rozptýlit a nervní děti zaměstnat. Přitom děti chtějí svým pro nás náročným chováním právě probudit naši pozornost a signalizují nám, abychom se jim věnovali.

Jednou se děti u našich prarodičů dívaly na překrásný český dětský film, který je však neušetřil určitého napětí. Děti tím byly tak rozrušeny, že se musely doslova vydovádět v koupelně. Pak se na film musely podívat ještě jednou a příští den potřetí. Teprve pak mohly zpracovat všechny dojmy, aby se s nimi mohly vyrovnat. Tak vidíme, že děti potřebují mnohem více času na zpracování dojmů a že opakování není potřebné jenom ve škole. Co všechno naopak může být na citlivosti a schopnosti vnímat zasypáno, když vystavujeme děti ustavičné záplavě médií!

Astrida

Z *FuL 84* přeložil -lš-

Muž jménem Rockefeller

Jako mladý muž byl John Rockefeller silný a svalnatý selský mladík. Když vstoupil do světa obchodu, vybičoval se k větším výkonům, než jakých by dosáhl otrokář u svých otroků. Když mu bylo 33 let, vydělal první milion dolarů. Každý okamžik věnoval svému dílu. Ve věku 43 let byl největším podnikatelem na světě. Ve věku 53 let se stal nejbohatším člověkem a prvním miliardářem.

Tento svůj úspěch zaplatil svým osobním štěstím a svým zdravím. Postihla ho alopecie, při které mu vypadaly nejen vlasy, ale i řasy a obočí. Jeden jeho životopisec napsal, že vyhlížel jako mumie. Jeho měsíční příjem činil milion dolarů, ale jeho zažívání bylo tak špatné, že snášel jen suchary a mléko.

Podobně jako Scrooge, hlavní postava Dickensova románu, byl Rockefeller osamělý jako ústřice. Jednou se přiznal, že choval vždy »touhu být milován«, ale nedostávalo se mu poznání, že lidé mají rádi jen ty, kteří vyzařují teplo. Bez ohledu na druhé často srazil slabší do bláta, jen aby měl větší zisk. Na naftových polích v Pensylvánii ho tak nenáviděli, že lidé, kteří kvůli němu přišli o majetek, věšeli jeho podobiznu na šibenicích. Ve dne v noci byl obklopen osobními strážci.

Nesmírné bohatství, které nashromáždil, mu nepřineslo ani klid, ani štěstí. Ve skutečnosti čím více se pokoušel udržet a rozmnožit své bohatství, tím více cítil, jak ho peníze rdousí.

Nemohl spát. Nebyl schopen se z ničeho radovat.

Když mu bylo 53, napsala o něm Ida Tarbellová: »Výraz jeho tváře je jako u velmi starého muže. On je nejstarší člověk, jakého jsem kdy viděla.«

Suchary a mléko, které s odporem polykal, nebyly schopny udržet pohromadě jeho neklidnou duši a vyčerpané tělo. Všichni se shodovali v tom, že nebude žít déle než dvanáct měsíců. Noviny už měly ve svých archívech připravený v pohotovosti jeho nekrolog.

V nekonečných nocích bděl a přemýšlel. Jednu noc udělal jedinečný objev: Zjistil, že si na onen svět s sebou nevezme ani jeden dolar. Přepadly ho pocity zoufalství a bezmocnosti, jak se stává dětem, když vidí, jak přicházející vlna boří jejich hrad z písku.

Poprvé v životě přišel na myšlenku, že peníze nejsou k tomu, aby se hromadily. Mají sloužit lidem a přinášet požehnání. Jako Scrooge začal příštího rána proměňovat své peníze na požehnání pro druhé. Poprvé podpořil veřejně prospěšná dobročinná díla. Založil Rockefellerovu nadaci. Jeho bohatství začalo plynout do nouzových oblastí světa. Musela by být napsána celá kniha, aby se vylíčilo požehnání, které vzešlo z mnoha set milionů dolarů, které věnoval univerzitám, nemocnicím, misijním společnostem a milionům chudých lidí. Jeho pomoc byla základem, který pomohl jižním státům

VĚŘÍCÍ MAJÍ VYHLÍDKU NA DELŠÍ ŽIVOT

Jak vyplývá z dlouhodobého výzkumu »Human Population Laboratory« na univerzitě v Berkeley v USA, žijí pravidelní návštěvníci nedělních bohoslužeb prokazatelně déle. Tuto skutečnost potvrdilo již loni v srpnu Sdružení amerických psychologů v časopise *International Journal for Psychiatry and Medicine*. Do výzkumu bylo zahrnuto 6 545 obyvatel v Alamedě v USA od roku 1965. Víra v Boha pomáhá vyrovnávat se se stresem a působí na člověka uklidňujícím způsobem. I u některých specifických nemocí působí víra v Boha příznivě.

Podle Kath-net

Rockefeller

zbavit se rány polního škůdce. Pokaždé, když naše dítě dostane penicilin, děkujeme za to Johnu Rockefellerovi. Jeho úspory rozhodujícím způsobem ovlivnily objevení tohoto zázračného léku. Jeho dolary pomáhaly a stále pomáhají výzkumu malárie, tuberkulózy, záškrtu a jiných nemocí.

Není mou úlohou popisovat všechno dobrodiní, které svět přijal, když Rockefeller změnil své smýšlení. Chtěl bych jen ukázat, že se stal zázrak, když si začal všimnout nouze těch druhých. Mohl opět spát, ale mohl také všechno jíst a zakusit radost ze života. Trpkost, lakota, egoismus zmizely z jeho života. Rockefellerovo srdce se naplnilo láskou a vděčností. Muž, který dříve působil odporně svým chladem, byl pojednou plný aktivity a tepla.

Když bylo Rockefellerovi 53, zdálo se, že se nedožije dalších narozenin. A když začal naslouchat Božím slovu, začal sklízet bohaté požehnání.

»Dávajte a bude vám dáno. Mírou bohatou a natřesenou budete obdarováni.« Dožil se nejen 54. a 55. narozenin, ale dožil se 98 let.

Psychologie nám prakticky ukazuje, jak je důležité, abychom své myšlení uvolnili pro druhé, ale jen Kristus nám k tomu dává sílu.

»Protože kdo by zachoval svůj život, ztratí ho, a kdo by ztratil svůj život pro mne, nalezne ho.«

Podle Feuer und Licht 83
Překlad -ra-

Poselství Jana Pavla II. k Světovému dni míru 1. ledna 2002 (dokončení)

NENÍ MÍRU BEZ SPRAVEDLNOSTI,
NENÍ SPRAVEDLNOSTI BEZ ODPUŠTĚNÍ

Nelze zabíjet ve jménu Boha!

Kdo vraždí teroristickými činy, chová city pohrdání vůči lidstvu a dává najevo beznaděj vůči životu a vůči budoucnosti: v takové perspektivě je možno všechno nenávidět a zničit. Terorista se domnívá, že pravda, ve kterou věří, nebo utrpení, které snáší, jsou tak absolutní, že ho opravňují jednat tak, že ničí i nevinné lidské životy. Terorismus je někdy synem fundamentalistického fanatismu, který se rodí z přesvědčení, že je možno vnucovat všem své vlastní vidění pravdy. Naopak pravda, i když jí dosáhneme, a to se děje vždy způsobem omezeným a zdokonalitelným, nemůže být nikomu vnucena. Úcta k svědomí druhého, ve kterém se odráží obraz samého Boha (srov. Gn 1,26-27), dovoluje pouze předložit pravdu druhému a pak je již jen na něm, aby ji odpovědně přijal. Usilovat o to, vnutit násilím druhým to, co pokládám za pravdu, znamená porušovat důstojnost lidské bytosti a konec konců je to urážka Boha, jehož je obrazem. Proto fundamentalistický fanatismus je chování, které se zásadně protíví Bohu. Když se podíváme podrobně, instrumentalizuje terorismus nejen člověka, ale i Boha, neboť se snaží vytvořit z něho idol, jímž si posluhuje pro vlastní účely.

Žádný odpovědný náboženský představitel nesmí být shovívavý vůči terorismu, tím méně jej může hlásat. Je to profanace náboženství, prohlásit se za teroristy ve jménu Boha, dopouštět se násilí vůči člověku ve jménu Boha. Teroristické násilí je v rozporu s vírou v Boha, Stvořitele člověka, v Boha, který o člověka pečuje a miluje ho. A obzvláště je v rozporu s vírou v Krista Pána, který učil své učedníky,

aby se modlili: *Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům* (Mt 6,12).

Ve shodě s Ježíšovým učěním i příkladem jsou křesťané přesvědčeni, že prokazovat milosrdenství znamená žít plně v pravdě našeho života: můžeme a musíme být milosrdní, protože nám bylo prokázáno milosrdenství od Boha, který je milosrdná Láska (srov. 1 Jan 4,7-12). Bůh, který nás vykupuje tím, že vstupuje do našich dějin a skrze drama Velkého pátku

připravuje vítězství dne Velikonoce, je Bůh milosrdenství a odpuštění (srov. Ž 103,3-4.10-13). Ježíš těm, kteří ho osočovali, že jí s hříšníky, řekl toto: *Jděte a naučte se, co to znamená: Milosrdenství chci a ne oběti. Nepřišel jsem totiž povolovat spravedlivé, ale hříšníky* (Mt 9,13). Kristovi následovníci, pokřtění v jeho smrti a zmrtyvýchvstání, musí být vždy lidmi milosrdenství a odpuštění.

Nezbytnost odpuštění

Co však konkrétně znamená odpuštění? A proč musíme odpuštět? Když hovoříme o odpuštění, nemůžeme tyto otázky vyloučit. Když se vrátím k úvaze, kterou jsem již předložil k Světovému dni míru v roce 1997 (»Nabídní odpuštění, přijmi mír«), chtěl bych připomenout, že odpuštění má své sídlo v srdci jednoho každého dříve, než se stane sociální skutečností. Jen v míře, v jaké se utváří etika a kultura odpuštění, je

možno doufat také v »politiku odpuštění«, vyjádřenou sociálním jednáním a právními instituty, ve kterých sama spravedlnost nabývá lidštější tvář.

Ve skutečnosti odpuštění je především osobní volba, volba srdce, která jde proti spontánnímu instinktu odplaty zlým za zlé. Taková volba má své srovnávací měřítko v Boží lásce, která nás přijímá navzdory našemu hříchu, a má svůj nejvyšší vzor v odpuštění Krista, který se modlil na kříži: *Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí* (Lk 23,34).

Odpuštění má tedy božský kořen a míru. To nicméně nevylučuje, že by nemohlo nabýt hodnoty také ve světle rozumných lidských úvah. Především oné relativní zkušenosti, kterou lidská bytost prožívá sama v sobě, když spáchá něco zlého. Uvědomuje si vlastní křehkost a touží po tom, aby druzí byli k němu shovívaví. Proč tedy neudělat druhým to, po čem každý touží, aby se stalo jemu? Každá lidská bytost pěstuje v sobě naději, že bude moci znovu začít běh života a nezůstane provždy vězněm svých vlastních chyb a vlastních vin. Sní o tom, aby se mohla vrátit a pozvednout svůj pohled vstříc budoucnosti, aby ještě našla perspektivu důvěry a snažení.

Jakožto lidské jednání je odpuštění především iniciativou samotného subjektu v jeho vztahu k jiným, jemu podobným bytostem. Lidská osoba má ovšem podstatnou sociální dimenzi, pod jejímž vlivem utváří síť vztahů, ve kterých vyjadřuje sama sebe: nejen v dobrém, ale bohužel také ve zlém. V důsledku toho se odpuštění jeví jako nezbytné také v sociální rovině. Rodiny, skupiny, státy, samotná mezinárodní společenství se potřebují opírat o odpuštění, aby mohly obnovit přerušené vztahy, překonaly neplodné situace vzájemného odsuzování, aby přemohly pokušení vylučovat druhé tím, že se jim neposkytne

možnost odvolání. Kapacita odpuštění spočívá v základě každého projektu spravedlivější a solidárnější společnosti budoucnosti.

Naopak odepřené odpuštění, především když se tím žíví pokračování konfliktu, přijde rozvoj národů velmi drahé. Zdroje se vyplývají na udržování zbrojení, na náklady válek, na důsledky hospodářských represálií. Tak se nedostává disponibilních finančních prostředků na zajištění rozvoje, míru a spravedlnosti. Kolik bolestí vytrpí lidstvo, protože se nedokáže smířit, jak často je vrženo zpět, protože neumí odpouštět! Podmínkou rozvoje je mír, ale pravý mír je možný jen skrze odpuštění.

Odpuštění – hlavní cesta

Nabídku odpuštění nelze vždy bezprostředně pochopit a není snadné ji přijmout. Je to poselství z určitých hledisek paradoxní. Odpuštění s sebou nese zdánlivou krátkodobou ztrátu, zatímco z dlouhodobého hlediska znamená bezpečný zisk. Násilí je přesným opakem: rozhoduje se pro krátkodobý zisk, ale připravuje z dlouhodobé perspektivy konkrétní a trvalou ztrátu. Odpuštění se může jevit jako slabost; ve skutečnosti, ať už u toho, kdo je uděluje, nebo pro toho, kdo je přijímá, předpokládá velkou duchovní sílu a mravní odvahu. Odpuštění má velmi daleko k tomu, že by zlehčovalo osobnost, a vede k plnější a bohatší jednomyslnosti schopné reflektovat v sobě paprsek Stvořitelovy záře.

Úřad, který vykonávám ve službách evangelia, mi dává živě pociťovat povinnost a současně mi dává sílu naléhat na nezbytnost odpuštění. Činím tak i dnes, opřen o naději, že budu moci podnítit klidné a zralé úvahy se zřetelem na všeobecnou obnovu v lidských srdcích a ve vztazích mezi národy na zemi.

Při úvaze na téma odpuštění není možno nepřipomenout

některé tragické konfliktní situace, které již příliš dlouhý čas žíví hlubokou a zraňující nenávist s následnou nezadržitelnou spirálou osobních i kolektivních tragédií. Mám na mysli především Svatou zemi, požehnané a svaté místo setkání Boha s lidmi, místo života, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše, Knížete pokoje.

Vratká mezinárodní situace podněcuje, abychom znovu zdůraznili naléhavost řešení arabsko-izraelského konfliktu, který trvá již padesát let, se střídáním fází tu více, tu méně horkých. Ustavičné opakování teroristických a válečných akcí, které všem ztěžují situaci a vedou k bezvýchodnosti, by mělo ustoupit konečně konstruktivnímu jednání. Práva a nároky každé ze stran mohou být rovnovážně zabezpečeny, jestliže co nejrychleji zavládne u všech vůle po spravedlnosti a smíření. K těmto milovaným národům se znovu obracím s důraznou výzvou, aby usilovaly o novou éru vzájemné úcty a konstruktivního vzájemného dorozumění.

Mezináboženské porozumění a spolupráce

V tomto velkém úsilí mají zvláštní odpovědnost náboženští vůdcové. Křesťanská vyznání a velká náboženství lidstva musí mezi sebou spolupracovat, aby vyloučily sociální a kulturní příčiny terorismu, učily o velikosti a důstojnosti lidské osoby a šířily větší povědomí jednoty lidského rodu. Jedná se o jasně vymezenou oblast dialogu a ekumenické a mezináboženské spolupráce, o naléhavou službu náboženství míru mezi národy.

Zvláště jsem přesvědčen, že židovští, křesťanští a islámští náboženští vůdcové se veřejným odsouzením terorismu musí chopit iniciativy a odmítnout těm, kdo se na něm podílejí, jakoukoliv formu náboženskou nebo morální legitimace.

Když světoví náboženští vůdcové společně dosvědčí mravní pravdu, podle které záměrná vražda nevinného je vždy, všude a bez výjimky těžkým hříchem, podpoří tak formování morálně správného veřejného mínění. A to je nezbytný předpoklad pro vybudování mezinárodní společnosti schopné sledovat jako cíl klid a řád ve spravedlnosti a svobodě.

Úsilí tohoto druhu ze strany náboženství musí najít způsob, jak nastoupit cestu odpuštění, které vede k vzájemnému pochopení, úctě a důvěře. Služba, kterou mohou náboženství prokázat ve prospěch míru a proti terorismu, spočívá právě v pedagogice odpuštění, protože člověk, který odpouští nebo žádá o odpuštění, chápe, že existuje Pravda, která je větší než on, a jejím přijetím může překročit sám sebe.

Modlitba za mír

Právě z tohoto důvodu není modlitba za mír prvkem, který »následuje« za úsilím o mír. Naopak, ona stojí v samém srdci úsilí o vybudování míru v pořádku, spravedlnosti a svobodě. Modlit se za mír znamená otevřít lidské srdce pro vstup obnovující Boží moci. Bůh s oživující silou milosti může vytvořit příležitosti pro mír i tam, kde se jeví jen překážky a zábrany; může posílit a rozšířit solidaritu lidské rodiny i navzdory dlouhým dějinám rozdělení a válek.

Modlit se za mír znamená modlit se za spravedlnost, za přiměřený řád uvnitř národů i v jejich vzájemných vztazích. Znamená to také modlit se za svobodu, zvláště za svobodu náboženskou, která je základním lidským a občanským právem každého jednotlivce. Modlit se za mír znamená modlit se, abychom obdrželi od Boha odpuštění a rostli současně v odvaze, která je nutná pro toho, kdo chce sám za sebe odpouštět utrpené rány.

Ze všech těchto důvodů jsem pozval představitele světových náboženství, aby přišli do Assisi, města svatého Františka, příštího 24. ledna, aby se modlili za mír. Chceme ukázat, že pravý náboženský cit je nevyčerpatelným pramenem vzájemné úcty a harmonie mezi národy. V něm totiž spočívá základní lék proti násilí a konfliktům. V tomto čase těžkého znepokojení potřebuje lidská rodina pocítit vědomí bezpečných důvodů naší naděje. Právě toto chceme proklamovat v Assisi a prosit všemohoucího Boha – podle sugestivního vyjádření, přisuzovaného samému svatému Františkovi – aby z nás učinil nástroj svého míru.

Není pokoje bez spravedlnosti, není spravedlnosti bez odpuštění: to je to, co chci vyhlásit v tomto poselství věřícím i nevěřícím, lidem dobré vůle, kterým leží na srdci dobro lidské rodiny a jeho budoucnost.

Není pokoje bez spravedlnosti, není spravedlnosti bez odpuštění: toto napomenutí budu neúnavně opakovat všem, kteří z toho či onoho důvodu žíví mezi sebou nenávist, touhu po pomstě a chuť k ničení.

V tento Den míru nechť stoupá ze srdce každého věřícího ještě intenzivnější modlitba za všechny oběti terorismu, za jejich tragicky zraněné rodiny a za všechny národy, které terorismus a válka ustavičně zraňují a rozvracejí. Kež nezůstanou mimo paprsek světla naší modlitby ani ti, kteří těžce urážejí Boha a člověka těmito bezbožnými činy: ať je jim umožněno, aby šli do sebe a uvědomili si, jaké zlo působí, tak aby je to přimělo opustit každý záměr násilí a hledat odpuštění. V těchto bouřlivých dobách kež najde lidská rodina pravý a trvalý mír, onen mír, který se může zrodit jen ze setkání spravedlnosti a milosrdenství.

*Ve Vatikánu 8. prosince 2001
Jan Pavel II.*

Skutečná tvář otce Pia (2)

Ihned jsem byla přepadena celým houfem motorizovaných drožkářů, kteří gestikulovali jako pomínutí a křičeli na celé kolo: »San Giovanni Rotondo! Rychle nastupovat! Jedeme!«

Jeden starší pán a letitá dáma vedle mě vypadali úplně zaražení a zmatení. A přitom byli Italové! Ale přece jen: »Přijeli jsme z Janova. Procestovali jsme celou noc.«

Rozhodli jsme se, že pojedeme spolu. Když jsme smluvili cenu o dvě třetiny nižší – jsme přece na jihu – naložil nás řidič a s velkým rámusem a hlukem jsme odjeli. Obyčejně je k dispozici několik taxíků, ale dnes je velký nával a přímo se o ně rvou.

Cesta znatelně stoupá. Připadalo mi, jako bych cítila mořský vánek. Slunce dokončovalo svůj běh v ohnivém žáru. Nebe na západě se barvilo do šarlatové červeně. Opustili jsme hlavní silnici a odbočili na úvozovou cestu lemovanou letitými olivami. Po několika velice divokých oklikách – později jsme se dověděli, že řidič zvolil tu nikoliv nejkratší cestu, pravděpodobně proto, aby na několika selských usedlostech v blízkosti mohl předat zásilky – vozidlo za skřípání brzd zastavilo.

»San Giovanni Rotondo,« oznamoval řidič s obnaženou hlavou slavnostním hlasem.

Dáma po mém boku se pokřížovala. Během celé cesty ani ona, ani její manžel neotevěřeli ústa a já jsem jim byla vděčná za jejich mlčení.

Městečko posazené na zlo- mu temných a rozervaných průsmyků přejímá šed' krajiny a zdá se, jako by bylo mrtvé. Po celý den vápenitá půda žádostivě polykala vedro. Nyní, na prahu noci, je žíznivá jako zvíře, zatímco na okolní výšiny, Monte Nero a Monte Calvo, narážely vlny vytouženého chladu. V tuto hodinu, kdy se každý obrys jeví jako jemně vytesaný

reliéf, nabývá krajina neskutečného vzhledu a tajemné brány se poněkud pootevírají. Celá země jako by byla na číhané.

Náhle bylo tíživé mlčení přerušeno úderem zvonu. »Klášter,« vysvětluje nám řidič. V protikladu ke svým krajanům není právě hovorný.

Cesta, po které jsme se vydali, postupně ožívá. Stoupáme k prvnímu hostinci. Samozřejmě není nic volného. Snad u soukromníků? Ptám se tu a tam. Všechno je přeplněno. Lůžka se objednávají měsíce dopředu... »Ale co si pak počnou poutníci?« – »Spí pod širým nebem.«

Nedá se tedy říct, že by otec Pio lichočil radostí z pohodlí.

To, co vidím, zcela souhlasí s tím, co mi řekli moji přátelé: »V San Giovanni Rotondo se nejí ani nespí, a přesto jsou tam spokojení.«

Začínám s tou nejnejpříjemnější částí experimentu. Ve jménu Božím! Se svou našťestí lehkou taškou se vydávám na cestu ke klášteru vzdálenému asi dva kilometry. Po celou cestu potkávám zastavení křížové cesty s pochybným vkusem, ale nespornou vroucností. Poutníci, kteří proudí oběma směry, se hlasitě modlí svůj růženec.

Pozorují je. Jsou to převážně Italové. Ale jak oni se modlí! Beze studu před odsouzením světa vkládají do modlitby celé své srdce. Je tu právě tolik mužů jako žen.

Na konci cestu uzavírá klášter, je to její jediný cíl. Napravo, schovaná za vyvýšeninou, skrývá se velká masa novostavby obklopená lešením. Slavná »Casa Sollievo della sofferenza« – Dům úlevy v utrpení – o kterém mi v Římě vyprávěli, že spolyká všechny dary, které přinesou otcí Piovi. Bydlí zde již pětáct let a klášter svůj vzhled nezměnil. Pravděpodobně se zde nic nepohnulo, tak jak to tu před čtyřmi sty lety vystavěli!

Obílené zdi dýchají františkánskou chudobou. Cely mají zcela maličká okénka. Přední štít kostela nese nápis: *Templum hoc Sanctae Mariae Gratiae dicatum, reedificatum fuit anno Domini 1629.* (Kostel zasvěcený Svaté Marii Milostné byl obnoven léta Pána 1629.)

Nepravidelná, jakoby vrávorající písmena podtrhují uchvacující smysl slov, která ctitelé Piovi pokládají za prorocká. Kapucíni vybrali kdysi záměrně toto nepřístupné místo, aby se věrni učení svatého Františka z Assisi, čas od času po námáhách apoštolátu mohli věnovat modlitbě. A nyní Prozřetelnost hodila toto moudré opatření přes palubu. Otec provinciál by si dal pozor, aby do San Giovanni Rotonda neposlal unavené nebo nervově vyčerpané mnichy! Jeden spolubratr mi brzy potvrdí, že již po šesti měsících pobytu »v tomto opravdovém stavu obležení« byl jako rozlámaný a doslova vyřízený. »Klid zde není ani ve dne, ani v noci. Jen se podívejte na ty masy lidí!« A skutečně, v blízkosti otce Pia není na klid ani pomyslení. »Mužstvo« se v turnusech obměňuje: jen pro něho samého není uvolnění. On je obětí hříšníků a řetězů, které jsou nekonečně silnější a nezlomnější než všechny viditelné řetězy; přikovaly ho nemilosrdně k tomuto místu!

Stojím na náměstíčku před tímto chudým klášterem a začínám tušit Pia, který je zcela jiný

než ten z hlučné reklamy. Moje zvědavost je doslova vyburcována.

Ale napřed je tu temná noc. Před halou panuje ještě stále čilé sem a tam. Poutníci si navzájem vyprávějí, sdělují si své zážitky, říkají si něco důvěrného. Všechno se točí kolem dvou hlavních témat: zítřejší ranní mše a otázky, kdy se dostanou ke zpovědi. Ano! Od určité doby se páter kvardián snaží, aby vnesl do davu ženského lidu pořádek, a pověřil jednoho rozhněvaně vyhlížejícího mnicha, aby rozdával očíslované lístky s datem a hodinou. Nesměli bychom však znát Italy, kdybychom si představovali, že tato pořádková opatření znemožňují rafinované obchody! »Dám ti svůj lístek na zítřek, ale nezapomeň, cos mi slíbila,« říká jedna žena.

Mezitím jsem však s určitou lítostí zjistila, že mám daleko k dokonalé radosti, jakou požaduje svatý František z Assisi. Mám hlad a chce se mi spát. A vůbec nevím, kde bych mohla strávit noc. To mi úplně zkazilo náladu.

Světelný ciferník mých hodinek ukazuje 21 hodin. Ve 2 hodiny ráno se začíná »stát fronta« na mši otce Pia! Co dělat? Tu vidím jednu korpu- lentní osobu, jak usilovně kráčí směrem doleva. Oslovím ji. »Bona sera, signora.« Přízvuk té neznámé zbystril mou pozornost. Madona mia! Snad to není Mary Pyle, o které mi vyprávěli moji milí přátelé, Mgr. A. z Barcelony a jiní, kteří ji dobře znali? Opravdu! Je to ona! Oslovím ji jménem a projevují tak svou troufalost. S uchvacující bezprostředností mě zve, abych ji následovala. Cestou jí svěřuji svou záležitost. Směje se: »V mém pokoji stojí druhá postel a je náhodou zase jednou volná...« Ó svatá františkánská pohostinnosti! Je mi pomozeno.

(Pokračování)

Dvě modlitby k adoraci

Na přání účastníků oblastních večeradel uveřejňujeme dvě modlitby, které jsme se modlili při adoraci Nejsvětější svátosti.

POJĎTE KE MNĚ VŠICHNI

1. VÝZVY BOŽSKÉHO SPASITELE

Pokoj vám! Podívejte se na mé ruce a mé nohy. Dotkněte se a přesvědčte se (Lk 24,39).

Jsem to já. Vytrpěl jsem všechno, co bylo zapotřebí, abych mohl dosáhnout slávy a připravit vám místo. Znáám váš hlad i vaši žízeň. Já jsem je vložil do vás, abyste hledali pravý pokrm a pravý nápoj, abyste našli pokoj pro vaše duše. Já jsem váš pokrm a já jsem váš nápoj. Udělejte mi místo ve svém srdci. Nemohu vstoupit tam, kde se nahromadilo a zabydlelo tolik jiných věcí. Nemohu vyplnit srdce, které miluje cokoli více než mne.

Nebojte se, že přijdete o to malé štěstí, které si pěstujete pro své potěšení. Jsou to jen bubliny. Zabírají mnoho místa, ale nic v nich není. Uvolněte místo ve svém srdci, a já je vyplním. Se mnou k vám vstoupí radost, která je dokonalá (Jan 17,24) a kterou jste dosud nepoznali.

Zasvětil jsem se zcela a bezvýhradně svému Otci. Nikdo nezná lepší cestu k radosti než můj Otec, protože On sám je Radost a Tvůrce veškeré radosti. Nechal jsem se od Něho vést z nebe do Nazareta, od Betléma až do Jeruzaléma, přes večeradlo a Getsemany až na Golgotu. Byla to trnitá cesta k velké radosti, která je pro všechny lidi (Lk 2,11). Byla to jediná cesta ke skutečné radosti.

Zasvěťte se mi úplně, tak jako já jsem se zasvětil Otci. Povedu vás po cestě, kterou znám. Naučím vás radosti, které

svět nerozumí a kterou vám svět nikdy nemůže dát. Chci mít mnoho zasvěcených duší, abych je mohl naplňovat, aby tak svět poznal, že jste moji a já jsem ve vás (srov. Jan 17,23).

Zasvěťte mi svou **vůli**. Kdybych vám nedal dar svobody, nemohli byste milovat. Ale můj Odpůrce vás naučil zneužívat tohoto daru, a tak vám ubližuje. Zasvěťte mi svou vůli, a já vás uvedu do pravé svobody. Naučím vás být poslušní tak, jak já jsem byl poslušný vůli svého Otce. Naučím vás nalézat a milovat Otcovu vůli. Naučím vás velké důvěře k Jeho záměrům a Prozetelnosti. Kdo to pochopí, nalezne pokoj a dojde požehnání. Všechny vaše smutky a strasti pocházejí z toho, že hledáte jen svou vůli. Ale vy nevíte, co doopravdy potřebujete. Hledáte tam, kde nemůžete najít. Můj a váš Otec je dobrý a On ví, co potřebujete (Mt 6,33).

Zasvěťte mi svůj **rozum**. Dám vám svého svatého Ducha, a ten jej povede po cestách pravdy a skutečného poznání, které neprobouzí domýšlivost, pýchu a sebevědomí, ale pokoru a úctu. Čím dále vás povede, tím více budete poznávat ze všeho stvoření Otcovu velikost a svou vlastní nicotu. Odvedu vás z bludných cest, na které vás zavádějí ti, které obloudily jejich domněnky a jejichž myšlení zavedly falešné dohady na scestí (Sir 3,24). Naučím vás pravé moudrosti, kterou synové tohoto světa pokládají za bláznovství. Je to odlesk věčného světla, nezkalené zrcadlo Božího působení a obraz Jeho dobrotivosti (Mdr 7,26).

Zasvěťte mi svou **mysl**. Pomohu vám, aby v ní místo zaujaly skutečné hodnoty namísto bezduchých věcí. Chci být pánem vaší mysli, abyste se povznesli od

lidských výmyslů a prodlévali již nyní se mnou před trůnem mého Otce. Chci, abyste pocítovali, že jsem s vámi ustavičně, chci provázet každou vaši myšlenku, abyste nikdy, ani ve svém myšlení nebyli sami, protože já jsem s vámi (Mt 28,20). Naučím vás, jak se obracet ke mně i uprostřed starostí a práce, pozvednu vás z vaší lopoty a dám vám spočinout v bezpečí mého klína.

Zasvěťte mi své **srdce**. Odejmou vám z těla srdce z kamene a dám vám srdce z masa (Ez 36,26). Dám vám srdce citlivé a plné soucitu, ale současně statečné a plné šlechetnosti. Naučím vás radovat se s radujícími a plakat s plačícími, naučím vás tomu, co je jediným zdrojem mé radosti: rozdávat sama sebe.

Zasvěťte mi svého **ducha**. Nasytím vás vědomím, které převyšuje všechno pomýšlení. Na výšinách mé lásky poznáte, jak bláhové jsou všechny lidské pokusy povznést a rozšířit své vědomí mimo společenství Ducha svatého se mnou a s mým Otcem. Osvoobodím vás od všech závislostí a temných sil, které vás spoutávají a táhnou nenávratně dolů. Já jsem vás stvořil pro sebe a mimo mne nenajdete pokoj.

Zasvěťte mi své **smysly**. Ochraním vás před záplavou dojmů, které vám zahlušily obraz skutečného poznávání. Otevřu vaše smysly pro vnímání té krásy, která vychází z ruky mého všemohoucího Otce. Učiním vás vnímavými pro skrytou bolest, slabost a smutek, naučím vás usebranosti, která vás bude pozvedat i uprostřed hluku a zmatku do bezpečí a míru mého božského Srdce.

Zasvěťte se mi **zcela**. Naučím vás pravé chudobě ducha i uprostřed majetku a bohatství. Vyvedu vás z chamtivé touhy, abyste byli ne majiteli, ale správci svého jmění, které vám bylo dáno ke službě potřebným a nuzným. Zasvěťte se mi, a já vás naučím čistotě života a čistotě vašich manželských svazků. Posvětim vaši lásku, aby se stala obrazem věčného milování, které mě spojuje s mým nebeským Otcem. Zasvěťte se mi bezvýhradně a naučím vás poslušnosti, ze které vzejde vaše vzájemná úcta, a vaše panování proměním na trvalou vzájemnou službu lásky a oddanosti. Chci, abyste takto zasvěcení žili uprostřed světa jako záruka budoucích pokolení mně zasvěcených srdcí. Z duší mně zasvěcených učiním sůl a světlo této země.

Zasvěťte mi **děti**, které se v teple mateřského lůna chystají vstoupit na tento svět. Chci je již nyní zahrnout bezpečím a láskou, jakou mě zahrnovala moje nejčistší Matka.

Zasvěťte mi své **novorozené**. Nic není pro mne krásnějšího než jejich čistá srdce, ve kterých přebývám s obzvláštním zalíbením. Budu je chránit, aby zůstávala stále dětsky nevinná, prostá a krásná.

Zasvěťte mi své **mládí**. Chci, abyste prožili hlubokou Boží lásku a radost z lásky k bližním dřív, než lidská láska zaplaví vaše srdce, abyste poznali, že láska je darování, aby vás vaše milování ještě více přibližovalo ke mně a k mému Srdci.

Zasvěťte mi svou **činnost a své povolání**. Naplním vaše

srdce svědomitostí, šlechetností a obětavostí, aby se veškerá vaše práce stala službou lásky, kterou tak budete prokazovat mně ve vašich sestřích a bratřích.

Zasvěťte mi své **radosti**. Naučím vás rozlišovat ty, které jsou darem mého Otce, a ty, které vám nabízí Nepřítel. Naučím vás přijímat pravé radosti s ochotou obětovat je Bohu s touhou, aby On byl vaší jedinou radostí.

Zasvěťte mi své **starosti, nemoci a utrpení**. Spojím vaše trápení a slzy s mými. Postarám se, abyste mé břímě unesli a jho vás netížilo víc, než můžete snést. Vím dobře, co to znamená nést kříž, ponesu s vámi ten váš a budu vaše utrpení spolu s mým předkládat svému Nebeskému Otci jako výkupné za spásu světa.

Zasvěťte mi své **stáří**. Naučím vás trpělivosti, modlitbě a odevzdanosti, učiním z vás své pomocníky, kteří svými modlitbami a oběťmi podpírají paže mých kněží, aby neumdlévaly v modlitbě a práci. Dám vám pocítit, jak jste potřební i ve své bezmocnosti a opuštěnosti, neboť i já jsem byl bezmocný a opuštěný.

2. SMÍRNÉ PROSBY

Ve smírných prosbách budeme odpovídat:

odprošujeme tě, svátostný Ježíši.

Za svou domýšlivost a pýchu
Za své sobectví a netečnost k potřebám bližních
Za svou lhostejnost a vlažnost
Za svou nedůvěru ve tvou svrchovanou dobrotu
Za všechna způsobená pohoršení
Za špatný příklad, který jsme dávali svým dětem,
Za hříchy našich dětí, kterým jsme mohli předejít a nepředěšli,
Za svou nedůtklivost, nevraživost a vyvolané hádky
Za všechny zbytečně promarněný čas před televizní obrazovkou
Za všechny neužitečné tužby a sny
Za přílišné lpění na věcech tohoto světa
Za svou nevděčnost a neposlušnost
Za nespravedlivé soudy o našich bližních
Za každé prázdné slovo a marné tlachání
Za svou netrpělivost při nepřijímnostech a těžkostech
Za lehkomyšlnost, s jakou se vystavujeme do příležitosti k hříchu,
Za všechny zanedbané příležitosti ke konání dobra
Za své neupřímnosti a přetvářky a lži
Za neochotu odpouštět a vycházet vstříc

Zasvěťte se mi, i když jste hříšní a zlí. Zasvěťte se mi takoví, jací jste. Jděte k mé Matce Marii a udělejte, cokoliv vám řekne (Gen 41,55). Ona vás přijme a dovede vás ke mně. Koho mi moje Matka představí, toho uzavřu do svého Božského Srdce. Hledám u všech místo, kde bych mohl přebývat. Otec mi řekl: V mých vyvolených zapustím kořeny (Sir, 24,8). Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás (Jan 15,16). Blaze člověku, který mě poslouchá, který bdí u mých dveří (Př 8,35). Pojďte ke mně, kdo po mně toužíte, a nasýťte se z mých plodů. Už pomýšlení na mne je sladší než med. Kdo mě jedí, budou ještě po mně lačnět, kdo mě pije, budou po mně žíznit. Kdo mě poslouchá, nebude zahanben (Sir 24,20-22).

Oheň jsem přišel hodit na zem, a co jiného chci, než aby se vznítit! (Lk 12,49). Já miluji ty, kdo milují mne (Př 7,11).

Zvu vás k sobě, protože nejste ze světa. Kdo miluje mne, toho bude milovat i Otec a já mu zjevím sám sebe. Pak se teprve vaše srdce bude radovat a vaši radost vám nikdo neodejme (srov. Jan 15,23).

Pojďte ke mně všichni!

Za své nepřiznané a skryté hříchy
Za zanedbávání svátosti tvého milosrdenství
Za každou minutu strávenou v hříchu
Za nedbání tvých výzev k obrácení a pokání
Za neúctu k Eucharistii a nehodné přijímání tvého Těla
Za nepřijatá pozvání k účasti na tvé hostině
Za zanedbávání a bezmyšlenkovité odřikávání modliteb
Za svou pohodlnost, lenost a neochotu angažovat se pro tvé království

Za svou závistivost, nevraživost, lakotu a škodolibost
Za svou marnivost a ješitnost
Za touhu po slávě a moci
Za svou lhostejnost a neochotu prohlubovat své náboženské znalosti

Za všechny životy zničené v mateřském lůně
Za zločiny násilí a bezpráví
Za nesčíslné hříchy proti cudnosti a čistotě
Za všechno, co způsobilo, že mladí lidé skončili v náručí sekt a drog,

Za všechna rouhání proti tobě, svatokrádeže a za uctívání zla
Za všechny zasvěcené osoby, které zradily svou přísahu,
Za hříchy, které vedly k rozkolu v tvé církvi,
Za všechno, co tě zarmucuje a uráží,

Pane Ježíši Kriste, jenž jsi z lůna Otcova sestoupil na zem a vylil svou drahocennou krev na odpuštění našich hříchů, pokorně tě prosíme, udělej nám milost, abychom si zasloužili uslyšet v den soudu: Pojďte, požehnaní mého Otce! Jenž žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

NÁROČNÝ PROGRAM JANA PAVLA II. PRO ROK 2002

Ačkoliv na Janu Pavlu II. byla v průběhu vánočních obřadů patrná únava, jeho program pro rok 2002 je stejně náročný jako v předchozích letech. Po novoročním přijetí diplomatického sboru je to mezináboženské setkání v Assisi 24. ledna jako velký apel za mír a odpovědnost všech náboženství. Koncem května chce papež navštívit Bulharsko jako další zemi s pravoslavnou většinou a bývalou zemí východního bloku. Koncem června je na programu cesta do kanadského Toronta na Světové setkání mládeže. Na programu jsou také další svatořečení. Byly již schváleny nezbytné zákraky v případě blahoslaveného P. Pia, zakladatele Opus Dei J. Escriva de Balaguera a mexického Indiána Juana Diega, vizionáře z Guadalupe. K tomu přistupují pastorační návštěvy v Itálii a v Římě. Zdá se, že papež chce beze zbytku investovat všechny své síly do svého poslání.

REFORMA REFORMY

Kardinál Ratzinger pomýšlí na reformu reformované liturgie. Podle názoru prefekta Kongregace pro nauku víry je liturgie katolické církve současnou praxí ohrožena. Jak uvedl v rozhovoru pro deník La Croix, negativně působí kultura individualismu. Jednotlivé křesťanské obce hledají stále více svou vlastní tvořivost a ztrácí ze zřetele společný katolický horizont. Liturgie je ústředním církevním prvkem a nedá se měnit den ze dne podle nálad. Každá generace musí zůstat také věrná původním pramenům liturgie. Současná generace nachází důvody pro »reformu reformy«, tj. oně reformy, která vznikla před 40 lety po 2. vatikánském koncilu.

Podle Kath-net

Život Kristův (60)

LX. Kristus osvobozuje člověka, lidstvo pro nový způsob života

1) Zdá se být vhodné připomenout to, co jsme řekli v posledních katechezích, když jsme se zabývali Kristovým spasitelským posláním ve smyslu osvobození člověka a hovořili o Ježíši jako o Osvoboditeli. Jedná se o osvobození od hříchu, který je tím nejzákladnějším zlem, jež činí člověka vnitřně vězněm a otrokem toho, jehož Kristus nazývá „otec lži“ (srov. Jan 8,44). Jedná se současně o osvobození pro Pravdu, která nám dává účast na svobodě Božích synů (srov. Řím 8,21). Ježíš říká: *Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní* (Jan 8,36). Svoboda Božích synů pochází z Kristova daru, který přivádí člověka k tomu, aby měl podíl na Božím synovství, podíl na vnitřním Božím životě. Tak tedy člověk osvobozený Kristem dostává nejen odpuštění hříchů, ale je zároveň také povznesen k novému způsobu života. Kristus jakožto původce osvobození člověka tvoří nové lidstvo. V něm se opravdu stáváme novým stvořením (srov. 2 Kor 5,17).

2) V této katechezi budeme dále objasňovat tento aspekt spasitelského osvobození naplněného Kristem. Toto osvobození patří k podstatě Kristova mesiášského poslání. Ježíš o tom hovořil například v podobenství o dobrém pastýři: *Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti* (Jan 10,10). Jedná se o překypující plnost nového života, který je podílem na životě samého Boha. Rovněž tímto způsobem se v člověku realizuje novost lidství v Kristu: Je třeba být novým stvořením.

3) Právě o této skutečnosti obrazným způsobem a velmi

působivě hovořil Ježíš při svém dialogu se Samařankou poblíž studny v Sycharu: *Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: Dej mi napít, spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu. Žena mu namítla: Pane, vřdyt ani nemáš vědro, a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu vodu? ... Ježíš jí odpověděl: Každý, kdo se napije této vody, bude zase žít. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného* (Jan 4,10-14).

4) Rovněž zástupu Ježíš opakoval tutéž pravdu velmi podobnými slovy, když je učil v den slavnosti stánků: *Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo ve mne věří. Jak říká Písmo, potečou proudy vod z jeho*

nitra (Jan 7,37-38). Proudly vod vyvěrající z nitra věřícího jsou obrazem nového života, na němž mají lidé podíl v síle Kristovy smrti na kříži. Z tohoto hlediska pak patristická teologie i křesťanská liturgie čtou ten text Janova evangelia, podle něhož z Kristova boku - z jeho

srdce vyšla krev a voda, když mu jeden z římských vojáků probodl kopím bok (srov. Jan 19,34).

5) Ovšem podle jedné interpretace, která byla velice drahá mnoha východním otcům a která je dodnes živá, proudy živé vody prýští rovněž z nitra toho člověka, který pije vodu Kristovy pravdy a milosti. Z nitra znamená ze srdce. V člověku je totiž stvořeno nové srdce, jak to předpovídali proroci a zejména Jeremiáš a Ezechiel. V knize proroka Jeremiáše čteme: *Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim ho do srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem* (Jer 31,33). V knize proroka Ezechiela čteme ještě jasnější výrok: *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vlo-*

žím vám do nitra svého ducha: učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich (Ez 36,26-27). Jedná se tedy o hlubokou duchovní proměnu, kterou koná Bůh v nitru člověka prostřednictvím vanutí svého Ducha (srov. Ez 36,26). Prou-

dy vod, o nichž hovoří Ježíš, ukazují na pramen nového života, který je životem v Duchu a v pravdě, a to je život důstojný pravých ctitelů Otce (srov. Jan 4,23-24).

6) Apoštolské spisy a zejména listy svatého Pavla obsahují veliké bohatství textů, které hovoří na toto téma. *Když se tedy někdo stane křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo* (2 Kor 5,17). Plodem Kristova vykoupení je právě tato novost života. *Svlečte ze sebe starého člověka s jeho počínáním a oblečte člověka nového, který se obnovuje k správnému poznání, aby se podobal svému Stvořiteli* (Kol 3,9-10). Starý člověk je člověkem hříchu. Nový člověk je ten, který díky Kristu v sobě znovu nalezne původní obraz Stvořitele a jeho podobu. Proto také apoštol tak důrazně vybízí k tomu, aby křesťané ze sebe odstranili všechno, co je pozůstatkem hříchu: *Ale teď i vy to všechno odložte: hněv, prchlivost, zlobu, nactiutrháčství a ošklivé řeči ze svých úst. Neobelhávejte jeden druhého* (Kol 3,8-9).

7) Podobné povzbuzení se nachází v listu Efezanům: *... že máte odložit starého člověka s dřívějšími způsoby života, který je chtivý rozkoši a žene se do zkázy. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového, který je stvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý* (Ef 4,22-24). *Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě* (Ef 2,10).

8) Vykoupení je tedy novým stvořením v Kristu a je darem Božím, milostí, která s sebou nese povolání adresované člověku. Člověk ve svobodě musí spolupracovat na díle svého

Liturgická čtení

duchovního osvobození, které v něm naplňuje Bůh skrze Krista. Je hlubokou pravdou, že: *Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to dar Boží! Dostáváte to nikoli pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit* (Ef 2,8-9). Jistě, člověk si nemůže přisvojovat dílo své spásy, spasitelské osvobození, které je dílem Boha v Kristu a skrze Krista. Zároveň ale musí v tomto daru milosti spatřovat pramen nepomíjícího povzbuzení k tomu, aby konal skutky, které by byly hodny takového obdarování. Kompletní rámec spasitelského osvobození člověka s sebou nese také hluboké vědomí toho, jakého obdarování se nám od Boha dostalo na Kristově kříži a při jeho vykupitelském vzkříšení, a zároveň také vědomí vlastní osobní zodpovědnosti za toto obdarování. Jedná se o vědomí vlastní mravní a duchovní zodpovědnosti, které s sebou takové obdarování nese. Dotýkáme se tedy toho, co lze nazvat: *Étos vykoupění.*

9) Vykoupení naplněné Kristem, které působí mocí Duchu pravdy (on je Duchem Otce a Syna, Duchem pravdy), má osobní rozměr, který se týká každého člověka, a zároveň také mezilidskou, společenskou, komunitní a univerzální dimenzi. Toto téma je rozvinuto v listu Efezanům, kde se hovoří o izraelském národě, tedy o lidu Staré smlouvy, a o ostatních národech na zemském povrchu: *Jen on je náš pokoj: obě části - židy a pohany - spojil v jedno a zboural přehradu, která je dělila, když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která záležela v Zákoně s jeho příkazy a ustanoveními. Tak vytvořil ve své osobě z těchto dvou částí jediného nového člověka, a tím zjednal pokoj a křížem usmířil obě strany s Bohem v jednom těle, aby tak sám na sobě udělal konec onomu nepřátelství* (Ef 2,14-16).

10) To je tedy definitivní rozměr nového stvoření a oné novosti života v Kristu: Je to osvobození od rozdělení, zboření zdí, která odděluje Izraele od všech ostatních. V Kristu jsou všichni vyvoleným lidem, protože v Kristu je člověk vyvolen. Každý člověk bez výjimky a bez rozdílu je usmířen s Bohem, a právě z tohoto důvodu také povolán k tomu, aby měl podíl na věčném příslibu spásy a života. Celé lidstvo je znovu stvořeno jako nový člověk zformovaný podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý (srov. Ef 4,24). Usmíření všech s Bohem skrze Krista se musí stát také usmířením všech se všemi, to je také komunitní a univerzální dimenze vykoupění, která je plností étosu vykoupění.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

KNĚŽSKÉ EXERCICIE NA VELEHRADĚ -STOJANOVĚ

3. - 9. 2. 2002 - kněžské exercicie - Mons. Karel Simadl
7. - 13. 7. 2002 - kněžské exercicie - Mons. Josef Hrdlička
13. - 19. 10. 2002 - kněžské exercicie - P. Jan Pavlík SJ

Ubytování: dvoulůžkový pokoj 150 Kč/osoba; jednolůžkový pokoj 180 Kč/osoba; dvoulůžkový pokoj s příslušenstvím 180 Kč/osoba; jednolůžkový pokoj s příslušenstvím 280 Kč/osoba; strava na den 100 Kč. **Příhlášky posílejte na adresu:** Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, telefon 0632/57 14 20 a 57 15 31; e-mail: velehrad@stojanov.cz.

Neděle 13. 1. - svátek Křtu Páně

1. čt.: Iz 42,1-4.6-7
Ž 29(28),1-2.3ac-4.3b+9b-10
Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.*)
2. čt.: Sk 10,34-38
Ev.: Mt 3,13-17

Pondělí 14. 1. - ferie

1. čt.: 1 Sam 1,1-8
Ž 116B(115),12-13.14+17.18-19
Odp.: 17a (*Přinesu ti oběť diků, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mk 1,14-20

Úterý 15. 1. - ferie

1. čt.: 1 Sam 1,9-20
1 Sam 2,1.4-5.6-7.8abcd
Odp.: 1a (*Mé srdce jása v Bohu, mém spasiteli.*)
Ev.: Mk 1,21b-28

Středa 16. 1. - ferie

1. čt.: 1 Sam 3,1-10.19-20
Ž 40(39),2+5.7-8a.8b-9.10
Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
Ev.: Mk 1,29-39

Čtvrtek 17. 1. - památka sv. Antonína

1. čt.: 1 Sam 4,1-11
Ž 44(43),10-11.14-15.24-25
Odp.: 27b (*Vysvobod' nás, Pane, pro svou lásku!*)
Ev.: Mk 1,40-45

Pátek 18. 1. - památka P. Marie Matky jednoty křesťanů

1. čt.: 1 Sam 8,4-7.10-22a
Ž 89(88),16-17.18-19
Odp.: srov. 2a (*Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)
Ev.: Mk 2,1-12

Sobota 19. 1. - nezávazná sobotní památka P. Marie

1. čt.: 1 Sam 9,1-4.17-19;10,1a
Ž 21(20),2-3.4-5.6-7
Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)
Ev.: Mk 2,13-17

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	6.1.	7.1.	8.1.	9.1.	10.1.	11.1.	12.1.
Antifona	226	226	226	226	226	226	226
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	226	226	226	226	226	226	226
Antifony	233	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	233	241	244	247	251	254	257
Antifona k Zach. kantiku	233	241	245	248	251	254	258
Prošby	233	241	245	248	251	254	258
Záv. modlitba	234	242	245	248	252	255	258
Modlitba během dne:							
Hymnus	227	227	227	227	227	227	227
Antifony	228	228	228	228	228	228	228
Žalmy	235	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	237	242	245	249	252	255	259
Záv. modlitba	234	242	245	248	252	255	258
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	229	225	225	225	225	225	261
Antifony	230	238	945	960	976	992	1009
Žalmy	230	238	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	231	239	243	246	250	253	260
Ant. ke kant. P. M.	232	240	243	247	250	253	260
Prošby	232	240	243	247	250	253	261
Záv. modlitba	234	234	242	245	248	252	263
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Nabídka Matice cyrilometodějské s. r. o.

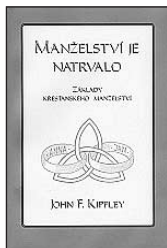
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

John. F. Kippley:

MANŽELSTVÍ JE NATRVALO (Základy křesťanského manželství)

Malý průvodce pro snoubence připravující se na svátost manželství. J. F. Kippley vede budoucí manžele k tomu, aby se zabývali rozhodujícími otázkami, které se týkají společného života, a tak předešli chybám, jež by ohrozily jejich štěstí. Odpovědi, které nabízí, vyjasňují povahu opravdového katolického manželství a překážek, jež klade naše kultura a naše vlastní slabost do cesty naplněnému manželství a křesťanskému následování. Autor přistupuje k tématu s fundovaným přehledem v naprostém souladu s učením Církve a s pochopením pro realitu manželských vztahů.

Brož., A5, 144 stran, 89 Kč

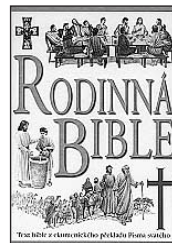
vztahem polohy kostela k obci a podobou utváření soudobého českého kostela. Třetí a čtvrtá část uvádí různé poznatky o stavbě kostelů a kaplí v České republice po II. vatikánském koncilu. Celý text je doprovázen bohatou fotodokumentací.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A4,
436 stran, 790 Kč

RODINNÁ BIBLE

Vybrané texty bible z ekumenického překladu Písma svatého, k nimž jsou připojena objasnění klíčových slov, vět a pojmů. Barevné fotografie míst, uměleckých předmětů a archeologických nálezů zasazují spolu s mapkami jednotlivé příběhy do historického, kulturního a zeměpisného kontextu. Rodinná bible tak umožňuje hlouběji porozumět biblickým textům.

Slovart, váz., A4, 384 stran, 499 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NOVÉ KOSTELY A KAPLE Z KONCE 20. STOLETÍ V ČESKÉ REPUBLICCE

Publikace se zabývá stavbami kostelů a kaplí postavených po II. vatikánském koncilu. První část je věnována přehledu významných především evropských sakrálních staveb od začátku 20. století, funkčnímu uspořádání kostela a některých jeho symbolických prvků. Druhá část se zabývá

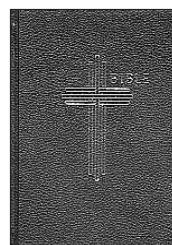

BIBLE

Český ekumenický překlad bible včetně deuterokanonických knih. Vydala Česká biblická společnost.

Hnědý obal - 7. přepracované vydání
(5. vydání v ČBS), mapky černobílé, váz.,
160×210 mm, 320 Kč

Modrý obal - 8. vydání (1. opravené vydání),
mapky barevné, váz., 120×180 mm, 589 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVETLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzercí: knihy@maticecm.cz). Registrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zástelok povolené SF, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.